Šibenik, 2016.

Na kraju svijeta 2016.indd 1 27/10/16 21:18

Ana Bilić

NA KRAJU SVIJETA

Šibenik, 2016.

Na kraju svijeta 2016.indd 3 27/10/16 21:18

AUTOR:
Ana Bilić

NASLOV:
Na kraju svijeta

LEKTORI / KOREKTORI:
Eleonora Lovraković i Lucija Švaljek

PREDGOVOR:
Živana Podrug, prof

ILUSTRACIJE: Helena Di Liddo

GRAFIČKO OBLIKOVANJE I PRIPREMA ZA TISAK:
iDesign, Šibenik

TISKARA:
Tiskara Zelina, d.d.

VLASTITA NAKLADA:
500

Knjiga je objavljena uz potporu: Grad Šibenik,
Županija Šibensko-kninska, Čavo iskopi,
Ceste Šibenik d.o.o. i NP Krka

Posebna zahvala Foto-video klubu *Vodice*
i Odsjeku za hrvatski jezik i književnost
Sveučilišta u Zadru

ISBN 978-953-56629-2-1

CIP-Katalogizacija u publikaciji

S V E U Č I L I Š N A K N J I Ž N I C A
U S P L I T U

UDK 821.163.42-93-31

BILIĆ, Ana, novinarka
Na kraju svijeta / Ana Bilić ;
<ilustracije Helena Di Liddo>. - Šibenik :
vlast. nakl., 2016.

ISBN 978-953-56629-2-1

160721025

Kako postati i ostati dijete

Posegnuti peti put u svijet bajki i napraviti priču koja je djeci (ali i nama odraslijima) čitljiva i napeta, prožeta onom ponekad zaboravljenom sviješću o nepobjedivosti prijateljstva i snazi čistog srca – opet je pošlo za rukom tridesetšestogodišnjoj spisateljici Ani Udovičić.

U svojoj najnovijoj knjizi „Na kraju svijeta", koju upravo držite u ruci, autorica na neki način nastavlja priču započetu u prvoj knjizi „Tajna bakinog tavana". Godine prolaze, mijenjaju se vremena i gradovi, glavna junakinja Tomica više nije djevojčica, koja zaštićena toplinom bakinog ognjišta u malom selu Dalmatinske zagore spašava svojom dobrotom vilinski svijet. Ona je odrasla, studentica… na drugom kraju svijeta, u New Yorku studira i igra košarku… čeka je važan košarkaški turnir u Meksiku koji ne bi smjela propustiti. Ali… Uspomene ne blijede, djetinje srce i dalje kuca iskrenošću koja mu daje snagu da tamo negdje u dalekom svijetu, u bilo kojoj „odrasloj" životnoj situaciji, zaroni u beskrajni svijet vila, svijet prijateljstva i neiskvarenih vrijednosti. Svijet, u kojem dobro uvijek pobjeđuje zlo, u kojem su prijatelji – zvali se oni Zrik, Orko, Boblin, kako god – uvijek najveća podrška i snaga, ali i razlog da im čak i s drugog kraja svijeta priteknemo u pomoć. Što je jedan košarkaški turnir, koliko god važan bio u životu mlade djevojke, u odnosu na bespomoćni zov prijatelja iz djetinjstva.

Na kraju svijeta 2016.indd 5 27/10/16 21:18

Možemo odrasti, možemo postati sportaši, glumci, liječnici, znanstvenici, ipak uspješni smo samo ako zauvijek ostanemo čisti u srcu. *U srcu je moć* poručuju Anini likovi. Moć je i u svakoj rečenici ove priče, koja nas zaustavlja na trenutak u sveopćoj žurbi navodno važnih i neodgodivih životnih situacija i vraća u osjećaje koji su jedini važni, a koje tako često zaboravljamo. *Jedini smisao našeg postojanja na ovom svijetu je da budemo sretni*, napisao je netko. A sretni smo jedino ako su i nama dragi ljudi sretni… u vilinskoj zemlji Terasteli… u malom selu Dalmatinske zagore u očekivanju Božića… u velikom New Yorku… u dalekom Meksiku.

Bajke su ljekovite, baš kao što su i prijatelji…baš kao što nisu mobiteli, tableti, video igrice… I koliko god dijete ili odrasli bili, za snove nikad nije ni prerano ni prekasno, a za bajke je uvijek pravo vrijeme. Dokazuje to svojom petom knjigom i Ana Udovičić.

Živana Podrug, prof.

Na kraju svijeta 2016.indd 6 27/10/16 21:18

NAKON MNOGO GODINA

Prošlo je mnogo vremena otkada je Tomica pobijedila zloga vilenjaka Rufusa koji je htio zagospodariti Terastelom. Život se otada sasvim promijenio. A i ono naše malo selo skriveno u Dalmatinskoj zagori živjelo je novim, drukčijim životom. Neki su se novi ljudi doselili, a neki pak odselili. I rijeka Krka nekako je sramežljivije tekla, kao da se umorila od svega onoga što je vidjela i čula od ljudi na svojim obalama. No i dalje je zadržala onaj svoj poseban sjaj, sjaj kakav je samo ovakva krška ljepotica mogla imati.

Ni Tomica više nije bila ona djevojčica koja je otkrila tajnu bakina tavana. Sada je bila mlada djevojka koja je otišla daleko od majčina doma, daleko na drugi kraj svijeta.

Nije više bila ona mala buntovnica koja je nestašno zbijala zgode i nezgode, hranila kokoši i kravu Dragu vodila na ispašu. Sada je živjela u New Yorku gdje je dobila košarkašku stipendiju na prestižnome sveučilištu. Slobodno je vrijeme provodila drukčije no prije, odlazila je na nova mjesta i imala nove prijatelje. Sve se promijenilo. Pa čak je i tajna bakina tavana počela blijedjeti. Svatko je otišao na svoju stranu. Hrka Ćićibua i ostalih prijatelja iz Terastele malo se tko sjećao. Život je krenuo sasvim novim tijekom. No svoj tok ipak nije promijenio Slap suza pokraj Karlove kuće. Bio je još tu, malo slabiji no prije, ali je još uvijek svojim žuborom pričao priču o onome što se davno dogodilo. Slap nikada nije zaboravio. Nemojte ni vi!

Na kraju svijeta 2016.indd 7 27/10/16 21:18

1. IZMEĐU ISPITA

Zima se bližila. Kako i dolikuje, lišće je već odavno otpalo, a prve pahulje snijega lagano su počele padati. Vjetar je nosio miris studeni. No nije samo miris studeni bio u zraku, kao da je vjetar sa sobom donio i pozdrav doma. Osjećala je to Tomica dok je gledala kroz prozor. Iako su ovo bile tuđe pahulje, Tomicu su podsjećale na dom.

– Još malo pa će Božić – prošapta.

– A ja … Ja sam tako daleko. Još jedni blagdani bez mene. Koliko li će ove godine mama ispeći kolača? Kakav će bor posjeći tata? Što će ispod njega biti za brata?

Neka joj se tuga uvuče u srce. Zatim pomisli kako se dovoljno odmarala i da treba nastaviti učiti. Ali nije se mogla usredotočiti na knjigu, nostalgija za domom bila je jača. Odluči odložiti knjigu na neko vrijeme, navuče svoje čizme za snijeg, odjene kabanicu i krene u šetnju.

– To će mi odagnati misli barem nakratko, a onda ću se opet moći vratiti učenju. Sutra je važan ispit iz ekonomskoga prava. Moram ga položiti jer u protivnome ništa od turnira u Cancunu kamo bih s košarkaškom ekipom trebala otputovati krajem tjedna. Uh!

Tako zamišljena nije ni primijetila da se već sasvim udaljila od studentskoga doma u kojemu je dijelila sobu s cimericom Milicom. Korak po korak i našla se blizu obližnjega parka. Za razliku od onih naših parkova, ovi ame-

Na kraju svijeta 2016.indd 9 27/10/16 21:18

rički bili su prave uređene šume, a staza među drvoredima protezala se kilometrima i kilometrima u daljinu.

– Baš mi ovakvo nešto treba. Šetnja prirodom. Dosta mi je više onoga američkog betona, onih prometnih gužvi i ljudi koji nemaju vremena za sebe, a kamoli za druge.

Tomica je krenula u šetnju parkom. Miris mokre zemlje i prvoga snijega širio se posvuda. Mir, koji je osjećala šetajući prirodom daleko od velegradske buke, bio je neprocjenjiv. Napokon je mogla predahnuti od brzoga američkog života. Lagano je počela pjevušiti pjesme iz svojega dalekog kraja. Rijetki prolaznici prošli bi pokraj nje, neki bi se nasmiješili, dok bi drugi nastavljali i neprimjetivši je. Šetnja parkom toliko ju je opuštala ne primijetivši kako se sve više udaljava od glavne staze i ulazi sve dublje u nepoznatu šumu. Na kraju se našla u sasvim nepoznatome dijelu parka. Nije više bilo ni uređenih staza ni dvoreda, a ni ogradica s cvijećem, samo nepregledna, divlja i gusta šuma. Srce joj započe ubrzano tući. Iako je bilo hladno, kapi znoja orosiše joj čelo. Lice joj se zarumeni od krvi koja je prostrujala njezinim tijelom.

– Jesam li se izgubila? Baš super – reče ironično.

– Samo mi je još to trebalo! Već vidim naslovnice sutrašnjih novina: *Studentica iz Hrvatske izgubila se u parku!* Koja sramota! Moja mama bi umrla od straha da zna. Ne smijem paničariti. Samo smireno i sve će biti u redu… Kako će biti u redu kada sam se izgubila? Što sam mislila? Nisam ništa mislila. Da sam mislila, ne bih se po kiši šetala nepoznatim parkom. Što sam tražila, to sam i dobila! *Studenticu iz Hrvatske pojeli medvjedi!*… Koja strava! Valjda nema medvjeda u ovome parku?! A tko će znati više s ovim Amerima?… Mogla sam kao Ivica i Marica bacati kamenčiće kako

Na kraju svijeta 2016.indd 10 27/10/16 21:18

bih se znala vratiti. A ovako mogu umrijeti dok me netko ne nađe. A što ako me nađe kakva banda? New York ih je prepun. Možda bi onda bolje bilo da me nitko ne nađe, već da ja nađem put natrag. Ali kako?... Evo opet snijeg – mislila je tako Tomica.

Uskoro ugleda nekakvo svjetlo koje je prodiralo između stabala.

– Sigurno sam izbila na drugi kraj parka, a ovo su svjetla ceste i nebodera. Ako nisu, jao meni! Ništa od sutrašnjega ispita… Ajme! Ništa ni od Cancuna. A tako sam se radovala Meksiku – prošapta.

Još uvijek nije mogla razabrati kakva su to svjetla.

– Svjetlo je dobro. Barem tako kažu u filmovima. Idi prema svjetlu, izađi iz tame! Koje holivudske gluposti! Ne smijem misliti na Hollywood, još bih se mogla sjetiti i horor-filmova i onda, što kaže moja baka: *Odnija vrag šalu!* Baš *odnija* vrag šalu ako se uskoro ne izvučem odavde. Možda me kakva čudovišta zgrabe… Moja baka. Tko zna što ona radi sada? Je li zapalila vatru u peći? Sjedi li kraj nje i plete li još jednu od onih svojih vunenih kokoši koje tako voli plesti? Morat ću je nazvati. Nisam je tako dugo čula. A moglo bi to postati i duže ukoliko se ne izvučem odavde… Eto ti tvoje Amerike! Sve je toliko veliko da se čovjek u najobičnijem gradskom parku izgubi. Ma, zamisli ti to! A kod nas? Eh, a kod nas... Ne smijem misliti tako. Opet će me uhvatiti nostalgija pa ću cijelu noć slušati domaće pjesme, grliti jastuk i plakati. Došla sam ovamo studirati i igrati košarku, nemam vremena za crne misli. A kamoli da se izgubim! – odlučno je krenula naprijed.

Ali ono što se činilo kao svjetla velegrada, bilo je nešto sasvim drugo. Kako se mrak već počeo spuštati, Tomičine

Na kraju svijeta 2016.indd 11 27/10/16 21:18

oči počele su se navikavati na tamu, zato ju svjetlo, kojemu se sasvim bila približila, zaslijepi. Prekrila je oči dlanovima i virila kroz prste. Nije mogla vjerovati da je prizor, koji je ugledala, stvaran. U istome onome gradskom parku, duboko u njegovu središtu, skrivena među drvećem stajala je predivna žena odjevena u bijelo. Ta bjelina obasjavala je čitavu okolinu.

– Mislim da sam poludjela – pomisli Tomica.

– Ovo se samo meni može dogoditi! Ili sanjam ili u ovoj Americi ima svakakvih luđaka.

Oči su joj se lagano privikavale na svjetlost i polako je spuštala dlanove s njih. Ukopana je stajala pred prikazom i nijemo zurila u nju. Ta žena ili duh, što god da je bila, ni riječ nije rekla, samo je nijemo stajala lebdeći nad zemljom. Tomica primijeti kako joj klize suze niz lice. Iako je bila sasvim zateknuta prizorom, nešto je u toj ženi bilo toliko poznato da se Tomica mogla zakleti da ju je ranije vidjela. Ali gdje – nije se mogla sjetiti.

– Sigurno sam pod stresom i stvari su mi se počele priviđati. O, Bože!

Najednom joj žena pruži ruku. Tomica se toliko uplašila da je pobjegla glavom bez obzira. Trčala je i trčala, ni sama ne znajući koliko dugo. Samo se odjednom našla na izlazu iz parka, istome onom na koji je ušla. Ali iako je znala da je spašena, to ju nije razveselilo. Žena u bijelome toliko ju je uplašila da još uvijek nije mogla doći k sebi.

Hitrim korakom stigla je do svoje sobe u studentskome domu. Zalupila je vratima i zadihana bez riječi sjela na krevet.

– Što se tebi dogodilo? Izgledaš kao da si vidjela duha – rekla je cimerica Milica koja je kao i Tomica došla u Ameriku studirati i igrati košarku.

Na kraju svijeta 2016.indd 12 27/10/16 21:18

– Gdje si bila? Potpuno si blatnjava. Što si radila po ovome snijegu?

– Ne osjećam se dobro. Mislim da ću poći spavati – odgovori Tomica.

– U šest popodne? – zbunjeno će Milica.

Tomica ne izusti ni riječ. Skinula je prljavu odjeću, otuširala se i zaspala. Milica nije obraćala pažnju na nju. Mislila je kako se njezina cimerica najvjerojatnije umorila od treninga i učenja. Ali Tomicu su mučili nemirni snovi.

Prevrtala se po krevetu i kroz zube pričala u snu. Odjednom se pojavi ona žena u bijelome i Tomicu još više uznemiri.

– Zar me se ne sjećaš, Tomice? – prošapta žena.

– Zar si nas već zaboravila? Zar si i ti postala kao ostali odrasli?

Te riječi uznemirile su Tomicu toliko da se probudila.

– Što je? – upita je Milica.

– Ružno sam sanjala – odgovori joj Tomica.

– Znam. Vrtiš se u krevetu, škrgućeš zubima i brbljaš nešto nerazumljivo.

– Što sam govorila? – uznemireno će Tomica.

– Ništa razumljivo. Terastela?

– Terastela? – ponovi Tomica sva u čudu.

– Da, čini mi se da si rekla Terastela. Što to znači?

– Nemam pojma – slagala je Tomica.

Znala je točno što to znači. I tada joj je sinulo tko je zapravo bila ona žena u bijelome. Bila je to Aneri, čuvarica vječno zelene šume Nu Mao. Ali što je radila ovdje? U ljud-

Na kraju svijeta 2016.indd 13 27/10/16 21:18

skome svijetu? Na drugome kontinentu? Postoje li u vilinskome svijetu uopće ograničenja poput drugoga kontinenta? Tomica je željela sve zaboraviti i uopće nije htjela razmišljati o onome što se davno dogodilo. Čuvaricu šume Nu Mao, koja se pojavila danas u parku, pripisala je isključivo stresu pred ispit i turniru u Cancunu. Zatim se okrenula na drugu stranu, zaželjela Milici laku noć i ponovno zaspala.

Na kraju svijeta 2016.indd 14 27/10/16 21:18

2. NEMIRNI SNOVI

Tomica nije mogla mirno spavati. I dalje se prevrtala s jedne strane kreveta na drugu, škrgutala zubima i nerazumljivo govorila u snu. Po treći put ovoga dana ukazala joj se Aneri, čuvarica šume Nu Mao.

– Ne boj se! To sam samo ja, čuvarica šume Nu Mao.

– Što želiš od mene? Kako si me pronašla?

– Zar si zaboravila s kime razgovaraš, dijete?

– Nisam više ono dijete koje ste poznavali. Uskoro imam dvadeset godina. Toliko sam se jako trudila zaboraviti sve što se dogodilo. Nisam nikomu mogla pričati o svemu što sam doživjela. Nitko mi ne bi vjerovao. Svi bi mislili da sam poludjela. Stoga sam odlučila zaboraviti. No koliko god to snažno željela, koliko god daleko pobjegla od svega, vi ste me opet pronašli. Zašto? Što opet hoćete od mene? Zašto me ne ostavite na miru?

– Mogla si pričati sa svojom bakom. Ona bi razumjela. Nekada je bila jedna od nas.

– Možda se razumijete u čarolije, ali u dječje glave jako malo. Katkad djetetu treba više od bake, trebaju mu prijatelji. A tko bi se želio igrati s djevojčicom koja tvrdi da je jahala na ramenu gorostasa, da se borila protiv zmaja i vještice te da je na kraju spasila vilinski svijet? Tko bi mi povjerovao? Mislili bi da lažem ili umišljam. Rugali bi mi se.

Na kraju svijeta 2016.indd 15 27/10/16 21:18

Ostala bih bez prijatelja. Zato sam morala zaboraviti kako bih opet bila obična djevojčica.

– Ali ti nisi obična djevojčica, ti si posebna djevojčica, djevojčica sa čistim srcem.

– Molim vas, tako sam snažno željela biti samo obična.

– Prekasno je za to. Rođena si pod posebnom zvijezdom, zato si i ti posebna.

– Zašto si došla?

– Terastela je u opasnosti! Trebamo tvoju pomoć!– uznemireno će Aneri.

– Ne! Ja vam ne mogu pomoći. Sutra imam ispit. Krajem tjedna putujem na košarkaški turnir u Meksiko, nemam vremena spašavati vilinsku zemlju – odgovori Tomica.

– Rekla sam im da djevojčica sa čistim srcem nikada neće biti poput ostalih odraslih. Ali ipak sam se prevarila, djevojčica je ipak odrasla – tužno će Aneri.

– Žao mi je. Rekla sam već da nisam djevojčica koju ste poznavali. Zar ne postoji nitko drugi na ovome svijetu tko vam može pomoći?

– Nedostaješ staroj spavalici hrkalici – prošapta Aneri.

– Kako je Hrk? – s nostalgijom upita Tomica.

– Dobro je. Još uvijek vjeruje u tebe.

– Žao mi je. Koliko god željela, ne mogu vam pomoći – ponovi još jednom Tomica.

Nakon njezinih riječi Aneri nestane.

Na kraju svijeta 2016.indd 17 27/10/16 21:18

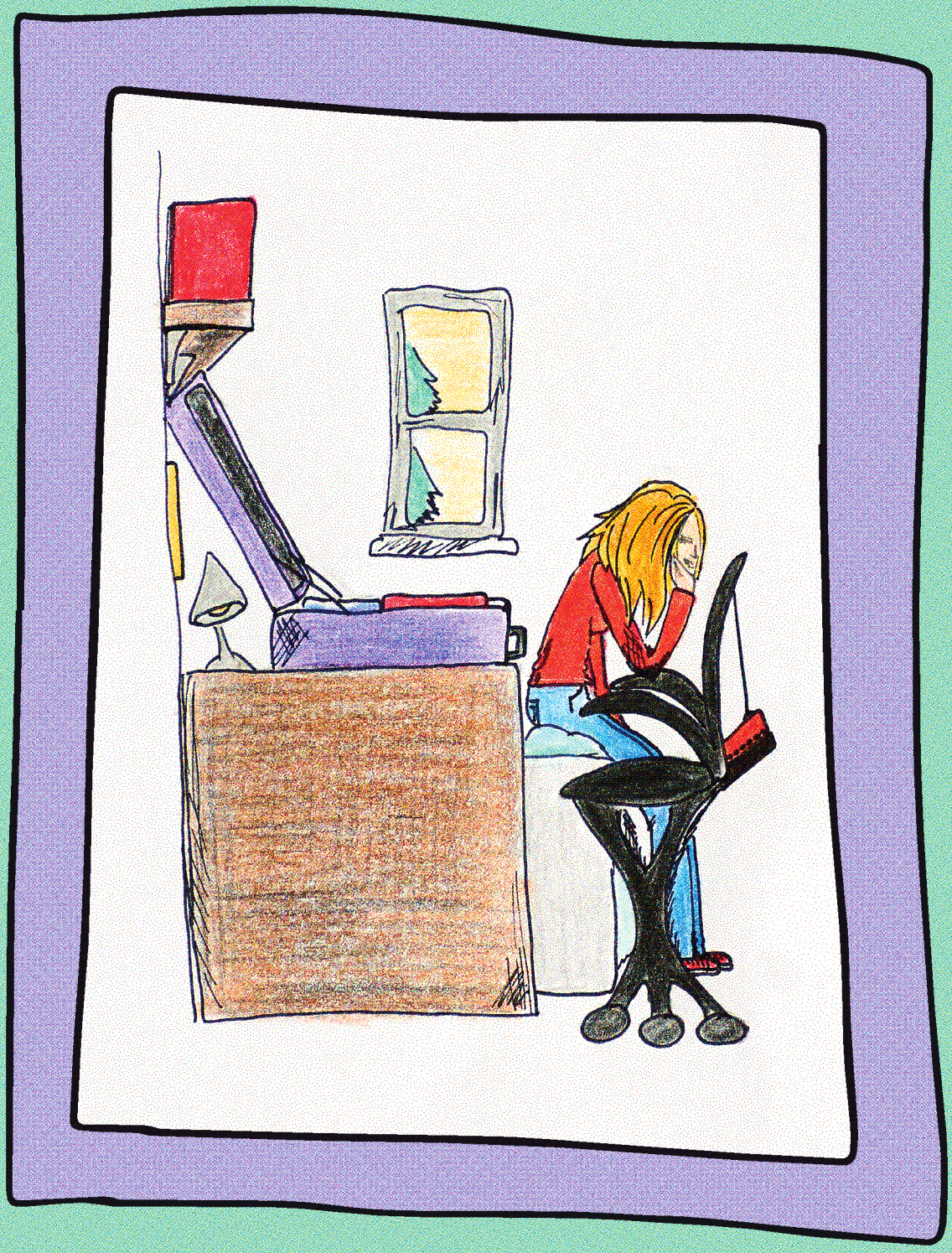

3. ODLUKA

Ispit je prošao odlično. Tomica je bila zadovoljna, napokon je mogla odahnuti i spremiti se za turnir u Meksiku. No sjećanje na stare prijatelje nije joj dalo mira. Nedostajali su joj stara spavalica hrkalica gorostas Hrk Ćićibu, patuljci Pio i Gus Gus, i marof kojemu nije bilo potrebno dati ime, mada ga je ona htjela nazvati Đuro.

– Tko zna što rade sada? Gdje li su? Sjete li me se ikada? Što je s princezom Flavijom, s kraljem Pablom? Je li onu močvaru vještica Sanunu pretvorila u najljepšu livadu? Je li Zabezaj još uvijek ista onakva beba ili je napokon postao strašni zmaj? Što li je mislila Aneri kada je rekla da im je potrebna pomoć? – pitala se Tomica.

– Kako bih i mogla doći do Terastele? Kilometrima sam daleko od bakine kuće i Maloga jezera velike nade koji je ulaz u Terastelu. Što se događa? Jesu li u opasnosti? K vragu! Ne mogu vjerovati da stvarno ovako razmišljam. Ma koga briga za turnir u Meksiku, moji prijatelji računaju na mene! Terastelo, stižem! – čvrsto je odlučila. No onda je zastala i pomislila:

– Ali kako da dođem do tamo? Sinoć sam otjerala Aneri i vjerojatno sada svi misle da im ne želim pomoći. Misle da sam postala još jedan odrasli. Kako da je ponovno pozovem?

Razmišljala je, a onda je odlučila ponovno zaspati nadajući se da će joj u san opet doći Aneri, čuvarica šume Nu

Na kraju svijeta 2016.indd 19 27/10/16 21:18

Mao. Dugo je spavala Tomica, ali Aneri ni traga. I jutro je došlo, već se sunce pojavilo na obzoru, a Tomica nikako da dozove u san čuvaricu šume Nu Mao. Sat je zazvonio, bilo je vrijeme za ustajanje. Tomica je tužno ustala, obula papuče, navukla kućni ogrtač i otišla u kupaonicu.

– I ti bi još spavala ?– upita je Milica.

– Nije mi do razgovora – odgovori Tomica.

– Znam kako ti je. Da je bilo još samo pet minuta... Ali gledaj s pozitivne strane.

Poslije podne idemo u Meksiko, u Cancun. Tamo je još ljeto. Možemo se i sunčati i kupati na pješčanoj plaži između utakmica.

– Mislila sam da idemo sutra – zbunjeno će Tomica.

– Ne, prebacili su to za danas. Rekla sam ti. Ali ti si bila sva izgubljena zbog ispita.

– Može biti. Zadnjih dana nisam baš svoja.

– A kako je tek meni s tobom? – našalila se Milica i obje se nasmijaše.

No nije ispit mučio Tomicu, mučila ju je spoznaja da je iznevjerila svoje stare prijatelje koji su od nje tražili pomoć. Ta joj misao nije dala mira. Mučila ju je tijekom čitavoga puta u Meksiko. Sve do hotela nije prozborila ni riječi. Djevojke iz ekipe mislile su da je samo umorna, stoga je nisu gnjavile. Uostalom, prošli tjedan na fakultetu bio je doista naporan za sve. Nakon što se smjestila u sobu, odluči se s curama spustiti do plaže i uhvatiti malo sunca kojega već dugo nema u New Yorku. Za razliku od hladne, snježne njujorške zime, ova u meksičkome Cancunu bila je nalik pravomu ljetu. Sunce, more, pješčana plaža i zgodni mladi ljudi svugdje. Ma što više poželjeti?! Trebalo je još odigrati

Na kraju svijeta 2016.indd 20 27/10/16 21:18

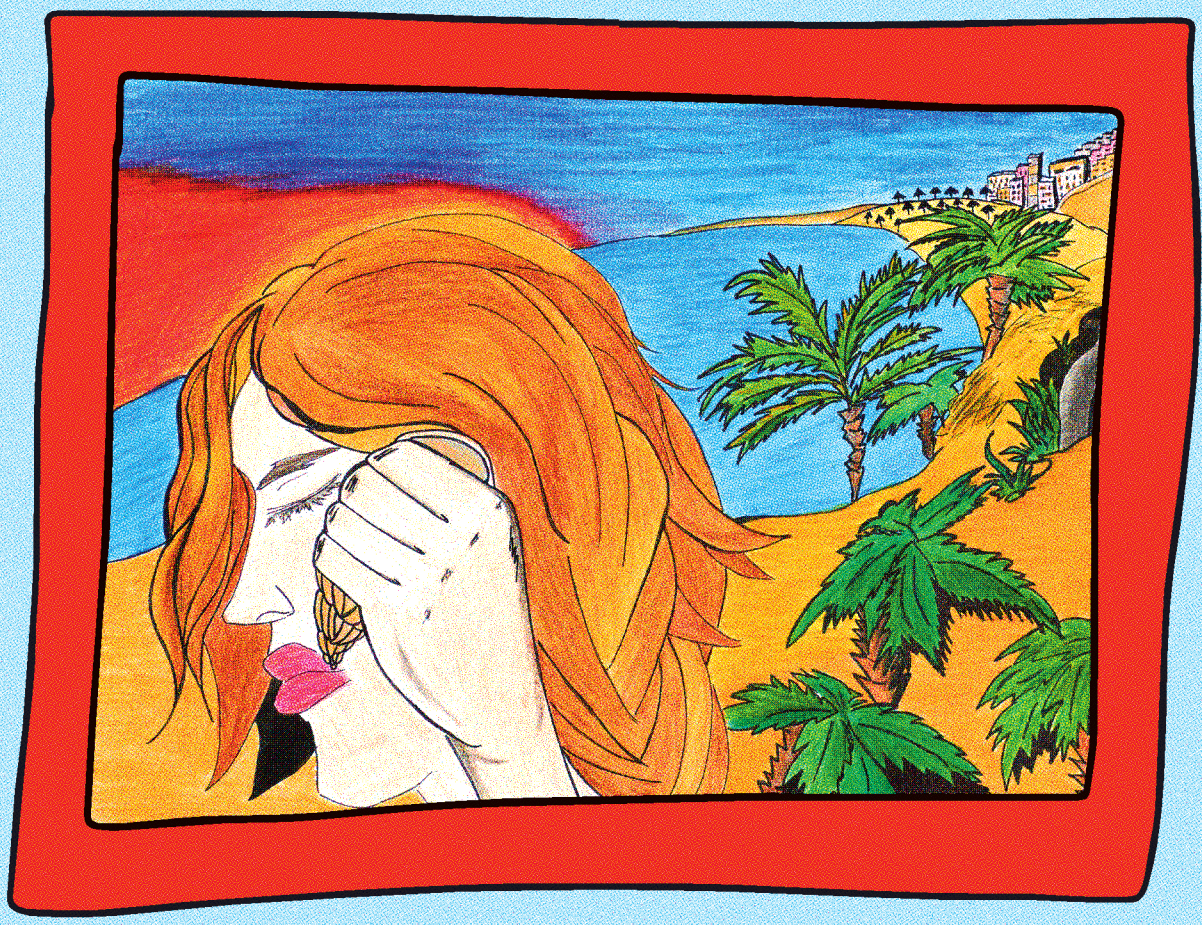

onaj košarkaški turnir, ali i to se lako odradi kada si na ovako divnome mjestu.

Nakon što se okupala u moru i osunčala, Tomica je odlučila prošetati se uz more. Djevojke su ostale zabavljati se na plaži ispred hotela. Neke su igrale odbojku na pijesku, a neke su uživale u čarima sunca i mora. Iako se malo smirila, Tomica je i dalje bila razočarana svojim postupkom. Nije mogla vjerovati da je napustila prijatelje u nevolji. I kao da se čitav scenarij iz New Yorka još jednom odigravao. Opet se šetala dugo, toliko da nije ni primijetila da je već zagazila u pijesak neke udaljene plaže na kojoj nije bilo nikoga. Odlučila je sjesti. More je izbacilo predivnu sedefastu školjku kraj nje. Uzela ju je i prislonila na uho. Umjesto šuma, iz školjke zavapi poznati glas:

– Pomozi nam!

Tomica se uplaši i ispusti školjku na pod. Nakon što je malo došla k sebi, ponovno je prisloni na uho. Još jednom poznati glas prozbori iz školjke:

– Tomice, pomozi nam!

– Kako? Tko ste vi? – upita zbunjeno.

– To sam ja, Aneri. Moje moći su oslabjele, više ne mogu prijeći u tvoj svijet. Svoj glas ti šaljem morem. Požuri se! Inače će biti prekasno. Pogledaj iza sebe! U onoj stijeni naći ćeš pećinu. Uđi u nju! Njezin izlaz vodi u naš svijet. Požuri se! Vrijeme nam odmiče!

– Ali što je s mojim utakmicama? Ne treba li mi bakina haljina da prijeđem u vaš svijet? Što trebam učiniti? Hoće li me tko dočekati? – uplašeno je pitala Tomica.

– Nemamo sada vremena za pitanja. Moje moći su sve slabije. Gubim se. Samo uđi u pećinu – jedva čujno izgovorila je Aneri.

Na kraju svijeta 2016.indd 22 27/10/16 21:18

Tomica odloži školjku koja se pri dodiru s pijeskom i sama pretvori u zrnca pijeska. Ustane i krene prema pećini. Nigdje nije bilo nikoga.

– Ne mogu vjerovati da mi se ovo opet događa! Kako ću ovo objasniti trenerici? Ubit će me! Znam, sutra će naslovnice meksičkih novina glasiti: *Studentica iz New Yorka nestala u pećini.* Užas! – pričala je sama sa sobom.

Na ulazu u pećinu malko se zaustavila, duboko udahnula i odlučno ušla. Bilo je mračno. Kada su joj se oči navikle na mrak, krenula je i išla dublje i dublje u zemljinu unutrašnjost. Pećina je bila velika i hladna. Primijetila je šišmiše koji su spavali u jednoj od podzemnih prostorija.

– Moram biti tiha. Inače ću imati jednoga u kosi. A možda i više njih. Nadam se samo da nisu *Chupacabras* ili kako ih kod nas jednostavno zovu – vampiri. Ipak smo u Meksiku, a kod njih takvih stvari ima i previše.

Stalaktiti i stalagmiti bili su posvuda. Bilo je tu i maleno podzemno jezero. Tomici je bivalo je sve hladnije i sve je više drhtala. Odjednom se našla na raskrižju puteva. Kojim putem? Koji je pravi?

– Idem lijevim pa kud puklo da puklo – tako odluči i učini. Dugo je i dugo koračala podzemnim hodnicima koji su odzvanjali pri svakome njezinu koraku. Od hladnoće je počela kihati, a podzemne prostorije odgovarale su joj jekom. Ruke su joj se grčile od hladnoće. U pećini je bilo hladno, a ona je na sebi imala samo odjeću za plažu. Odjednom ugleda svjetlo na kraju tunela. Pohita prema njemu. Čeka li je s druge strane Terastela ili…?

Na kraju svijeta 2016.indd 23 27/10/16 21:18

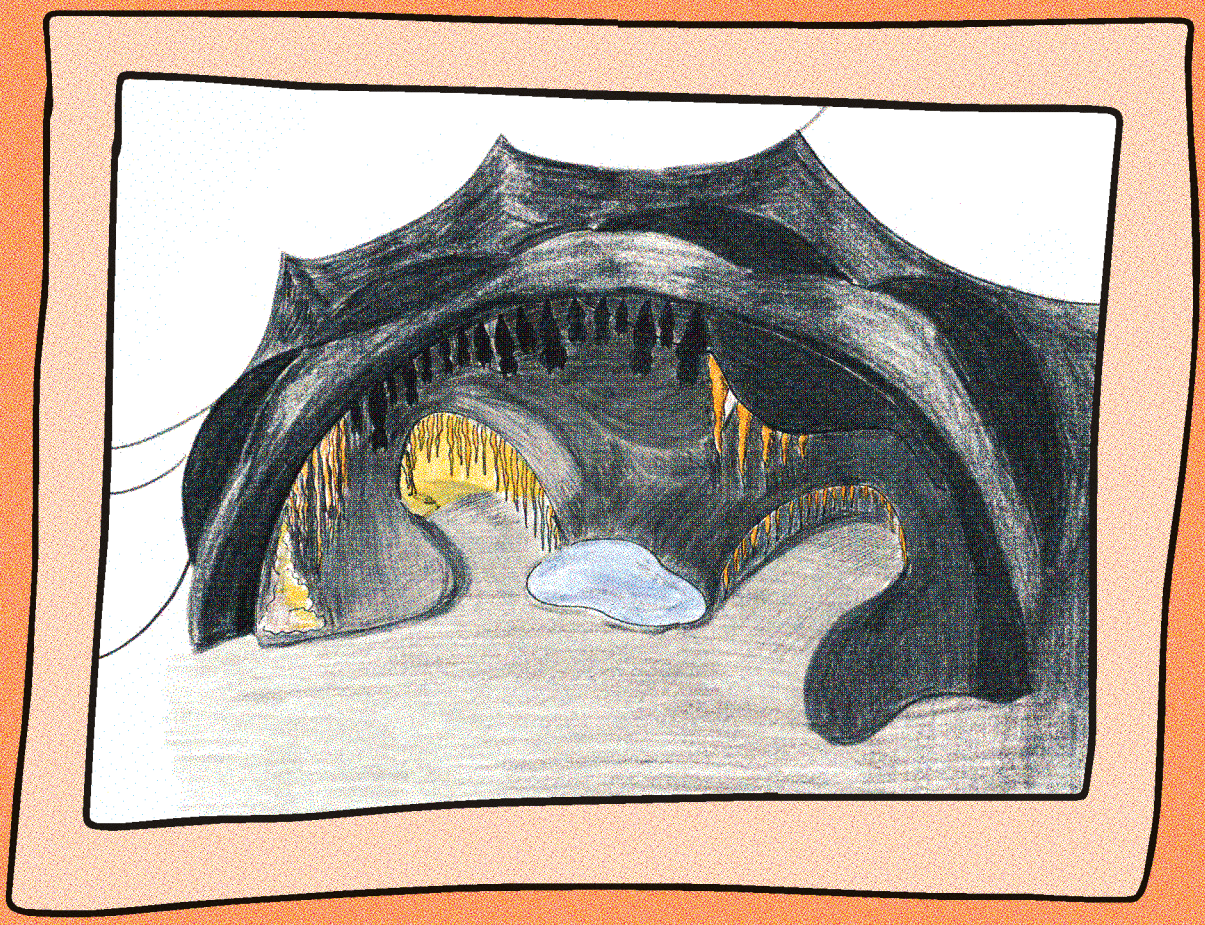

1. TERASTELA ILI...?

Svjetlost na kraju tunela malko zaslijepi Tomicu, ali je i obraduje.

– Napokon ću se malo ugrijati – pomisli.

Kako je bila zaslijepljena svjetlošću, nije odmah mogla razabrati što se nalazilo na izlazu. Osjeti poznati miris. Bila je to vilinska zemlja. Terastela!

– Taj miris nikada ne bih mogla zaboraviti. Opojan i pomalo opasan. Poput cimeta i divljih ruža – sjeti se.

No kada se privikla na svjetlost, ono što je vidjela nikako nije bilo nalik Terasteli. Samo nepregledna pustoš i sivilo.

– Kamo sam to stigla? Ovo ne može biti Terastela, barem ne ona koje se sjećam. Što se ovdje dogodilo? Jesam li stvarno stigla?

Izišla je iz pećine i stupila na nepoznato tlo. Kleknula je i u ruku uzela malo zemlje. Zemlja je bila mrtva i suha, kao i sav okoliš. Nigdje ničega, samo sivi pijesak i kamene gromade. Kao da je sve opustošio veliki požar nezamislivih razmjera.

– Ako je ovo Terastela, onda se stvarno nešto strašno dogodilo. Što je s mojim prijateljima? – uplašeno prošapta.

Bila je potpuno zbunjena, nije znala kamo ići. Čeka li ju netko? Kako može pomoći Terasteli? Protiv čega će se

Na kraju svijeta 2016.indd 25 27/10/16 21:18

ovaj put boriti? Dok je tako bila zaokupljena mislima, nije ni primijetila da joj je maleni zrikavac skočio na nogu.

– Zriiii!!!! – začu se odnekud.

Tomica se osvrne uokolo kada se zvuk ponovi.

– Zriiii!!!

Naposljetku na nozi ugleda malenoga, sirotoga zrikavca koji je jedini preživio u ovoj pustoši. Sažali se nad njim i podigne ga.

– Jadničku! Sigurno si strahote doživio. Mora da si pravi, mali hrabri zrikavac kad si uspio preživjeti – obrati mu se.

– Ja sam zrikavac Zrik. Zriiii! – odvrati maleni stvor.

Tomica se prestrašila i ispustila ga na tlo. Zrikavac se malo protrese i skoči Tomici na rame.

– Jesi li ti upravo govorio? – zbunjeno upita Tomica.

– Kako to dolikuje jednomu kavaliru, prvo sam se predstavio – odgovori zrikavac Zrik i nakloni se.

– Zašto se čudim? Pa ja sam u Terasteli, ovdje i nemoguće postaje moguće. Pa da se i ja predstavim... – ne uspije ni dovršiti kad joj zrikavac upadne u riječ.

– Znam, ti si Tomica. Dolaziš iz svijeta ljudi. Rekli su mi da si odrasla, da nisi više djevojčica.

– Kako znaš moje ime?

– Poslali su me po tebe – odgovori Zrik.

– Poslali su tebe? – zbunjeno će Tomica.

– Poslali su zrikavca da me vodi po ovoj pustoši? Ovo je gore nego prošli put. Tada sam putovala na ramenu gorostasa Hrka Ćićibua, koji me mogao zaštititi svojom snagom

Na kraju svijeta 2016.indd 26 27/10/16 21:18

od nevolja, a sada se čini da sam ja preuzela ulogu diva i da ću ja nekoga nositi na ramenu i štititi. Ovdje je svaki put sve gore i gore – nezadovoljno zaključi Tomica.

– Ne budi takva. Jedino sam ja neprimjetno mogao proći kilometre i kilometre ove pustoši. Zamisli da te je opet dočekao gorostas poput Hrka! Iskakao bi svojom pojavom pri svakome koraku u ovoj mrtvoj zemlji i tako bi ugrozio naš zadatak. Ovako je bilo najsigurnije.

– Da, baš – nezadovoljno će Tomica.

– Najsigurnija sam uz zrikavca.

– Ne budi tako nepovjerljiva. Uostalom, nemamo vremena. Moramo se požuriti, Terastela je u opasnosti.

– Kamo idemo? U grad Starigrad, pred Vijeće?

– Pa ti uistinu ništa ne znaš. Grad Starigrad je odavno uništen, na njegovu su mjestu ostale samo ruševine.

– Što se dogodilo? – uplašeno će Tomica.

– Nema vremena za objašnjavanje. Moramo se požuriti, oni te očekuju – odgovori zrikavac Zrik.

– Tko me očekuje? Kamo idemo? – bila je uporna Tomica.

– Samo me prati, znam put na kojemu ćemo ostati skriveni da nas nitko ne primijeti.

– Ali kamo idemo? – još jednom upita Tomica.

– Nema vremena za objašnjenja, moramo se pritajiti – odgovori zrikavac, skoči s Tomičina ramena i oprezno krenu na put.

Tomica nije imala izbora, učinila je onako kako joj je savjetovao Zrik. Pomisli kako se neke stvari u Terasteli nikada neće promijeniti. Pa baš svaki put kada je ovdje nitko joj

Na kraju svijeta 2016.indd 27 27/10/16 21:18

ne može objasniti što se zapravo događa i kako im to ona može pomoći. Teško uzdahne.

– Opet ću morati slušati priču o čistome srcu i svemu ostalome... bla, bla, bla. I naposljetku, opet će biti na meni kako da pobijedim zle sile protiv kojih god se borili ovaj put.

No kako je sve više odmicala od Terastele i približavala se nepoznatomu odredištu slijedeći zrikavca Zrika, bivalo joj je sve teže i teže. Putovanje po opustošenoj i mrtvoj zemlji sasvim ju je rastužilo. Svuda sivilo i golet.

– Nešto se strašno dogodilo! Strašnije nego prošli put. A moji prijatelji? Što je s njima? Jesu li se uspjeli spasiti? Nadam se da su svi dobro – pomisli i obeća sebi da će dati sve od sebe kako bi im pomogla.

Krajolik kojim su se šuljali nije se mijenjao koliko god daleko odmicali. Samo nepregledno mrtvilo i pustoš.

Na kraju svijeta 2016.indd 29 27/10/16 21:18

5. DUBOKO U ŠUMI

Nakon dugoga hodanja po izmučenoj zemlji stigoše do šume. No nije to bila jedna od onih raskošnih šuma koje su nekada rasle u Terasteli. Njezine rubne dijelove polako je zauzimalo Ništavilo koje je vladalo svuda. Stabla su se počela sušiti i umirati, ostalo je samo bespuće i ogoljelo i usahlo drveće. Kročili su tako Tomica i zrikavac Zrik mrtvom šumom, zadirali sve dublje i dublje dok napokon nisu stigli do ruba oaze u kojoj su stabla još uvijek bila na životu. Ali i ona su bila na izdisaju. Već je i lišće počelo žutjeti i lagano otpadati. Pustoš se polako približavala.

– Gdje smo? – upita Tomica nakon duge šutnje.

– Zar se ne sjećaš?

– Ne, ne vjerujem da sam ovdje ikada bila.

– Ovo je šuma Nu Mao – odgovori joj zrikavac.

– Ali ja je se sjećam kao najraskošnije šume u čitavoj Terasteli. Nije li ona vječno zelena? Aneri mi je rekla da joj ništa ne može nauditi, da je ova šuma ovdje bila prije stvaranja Terastele i mojega svijeta te da će uvijek biti ovdje. Što se, zaboga, dogodilo? –zbunjeno će Tomica.

– Vidiš li sada protiv kakvih se sila borimo? Čak ni vječno zelena šuma Nu Mao nije mogla ostati netaknuta.

– Ovo je strašno! – užasnuto će Tomica. – Ako šuma

Na kraju svijeta 2016.indd 30 27/10/16 21:18

Nu Mao nije mogla preživjeti, nije ni čudo što se ostatak Terastele pretvorio u prah.

– Moramo se požuriti, još malo pa smo stigli – doda zrikavac Zrik.

Požuriše se. Nastavili su naprijed kroz još zeleni dio šume dok napokon nisu stigli do slapa koji se slijevao u predivno azurno plavo jezero.

– Znaš li, Zrik, da otkako smo u šumi ni jednom nisam čula ptice, ni vidjela leptire ili pčelu?

– Nećeš ih ni vidjeti. I njih je odnijelo Ništavilo.

Tomica protrne od toga odgovora.

Kapi slapa se zbiju, zaplešu na laganome povjetarcu i iz njih nasta Aneri, čuvarica šume Nu Mao.

– Stigli ste – prošapta.

– Da – odvrati joj Tomica.

– Priđi, dijete! Nisam te vidjela toliko dugo. Želim vidjeti što je život iscrtao na tvome licu tijekom toga vremena.

Tomica joj priđe i Aneri je uhvati za ruku. Sjedoše pokraj jezera. U ovome dijelu šume činilo se kao da se ništa strašno ne događa, kao da je sve kao nekada i da im ne prijeti nikakva opasnost. No to je bio samo privid. Moći čuvarice Aneri ovdje su bile najjače i zato je mogla zaštiti ovaj dio šume, ali prema rubnim dijelovima šume njezina se snaga gubila i Ništavilo je preuzimalo vlast.

– Vidim da si imala zanimljiv život, dijete. Odveo te daleko od rodne grude, na drugi kraj svijeta. Kada smo već kod kraja, on nam se bliži, tako brzo da ga ništa više ne može zaustaviti. Moje moći slabe. Očajni smo. Zato sam te pozvala da nam pomogneš. Jednom si uspjela, uspjet ćeš

Na kraju svijeta 2016.indd 31 27/10/16 21:18

opet. Ti si nam jedina nada. Bez tebe će se sve ovo pretvoriti u pustoš i Terastela će zauvijek nestati, a s njom će nestati svi tvoji prijatelji.

– Gdje su moji prijatelji? Gdje je Hrk? Gdje su Pio i Gus Gus? Gdje je princeza Flavija? Ne može li nam pomoći njezina pjesma? Što je s kraljem Pablom i Vijećem iz grada Starigrada? Kako oni nisu pronašli rješenje?

– Polako, dijete. Previše je pitanja, a ni jedan odgovor koji bi nam pomogao. Većina je potražila spas duboko u šumi Nu Mao. Neki su stanovnici Terastele ovdje pronašli utočište. Ali ni tu nismo više sigurni. Vidjela si što se događa na rubnim dijelovima šume. Pitanje je dana kada će se sve ovo zajedno s nama pretvoriti u prah.

– Rekla si većina? Je li netko od mojih prijatelja bio među onima koji se nisu spasili? – tužno upita Tomica.

– Žao mi je.

– Tko? – prošapta Tomica.

– Pio i Gus Gus nestali su još prvoga dana. Sanunu ih je pošla tražiti jašući na zmaju Zabezaju, no ni ona se nije vratila. A ni kralju vilenjaka Pablu nije baš najbolje. Pogledao je Ništavilu u oči i sada umire u najgorim mukama. Tijelo mu se lagano pretvara u prah. Sve smo pokušali, ali ništa mu ne može pomoći.

– Hrk? – jedva čujno će Tomica.

– On je dobro. Skrio se tu među sekvojama. Pomogao je mnogima da se sklone u našu šumu.

– Je li ispunio svoj san? Je li postao postolar?

– Da – nasmije se Aneri – pravio je najljepše i najudobnije cipele u čitavoj zemlji. Redovi su se stvarali pred njegovom postolarskom radnjom. Na bal se nije moglo otići, a da

Na kraju svijeta 2016.indd 32 27/10/16 21:18

se ne obuju po narudžbi izrađene cipele iz Hrkove radionice. Bilo je toliko narudžbi da je morao zaposliti i šegrta.

– Nekoga koga znam?

– Da, bio je to Zof Zedorf. Hrk mu je prenosio svoje znanje i njih su dvojica stvarala najdivnije cipele što ih je itko mogao poželjeti.

– Drago mi je – reče Tomica i nakon dugo vremena osjeti radost oko srca.

– Što se dogodilo? – upita nakon nekoliko trenutaka.

– Užas se dogodio. Pustoš i Ništavilo poharali su čitavu Terastelu. Nitko nije bio pošteđen. Sve se pretvorilo u prah.

– Kako? Tko? Zašto? – uznemireno će Tomica.

– Koliko god naši svjetovi bili odvojeni, postoje neke nevidljive niti koje pletu mrežu koja spaja naše svjetove. Jedno se dijete zaplelo u tu mrežu. Malena djevojčica Sunčica usnula je da je Terastela nestala. Otada je nastupio kaos. Zlodusi sa sjevera krenuli su u svoj rušilački pohod. Duh Uništenja i Duh Razaranja sklopili su neraskidiv savez i tako postali jedinstveno biće bez tijela, bez misli, bez postojanja. Postali su Ništavilo. I sve što dotaknu pretvori se u ništa.

– Kako vam mogu pomoći?

– Sunčicu treba probuditi iz noćne more. A kad opet zaspi, treba sanjati lijepe snove, pune ljubavi i nade. Terastela će tada biti spašena. Naše su moći preslabe da bismo u nju ponovno mogli vratiti život. To mogu samo lijepi snovi djevojčice Sunčice.

– A što ako opet usne isti san? Hoće li Terastela tada biti potpuno uništena?

– Ako se probudi, mreža između naših svjetova će se

Na kraju svijeta 2016.indd 33 27/10/16 21:18

raskinuti i Ništavilo će nestati, ali posljedice će ostati i nitko od nas to ne može promijeniti.

– A ako bude sanjala lijepe snove, hoće li se opet spojiti nevidljive niti između naših dvaju svjetova? I prijeti li opasnost Terasteli svaki put kada bude sanjala?

– Čuvala sam posljednje snage svojih moći kako bih Sunčicu vezala za naš svijet dok bude sanjala lijepe snove. Nakon što se Terastela vrati u probitno stanje, te će se niti zauvijek prekinuti i naš će svijet biti siguran od loših dječjih snova. Nitko nam više neće moći na takav način nauditi – objasni Aneri.

– Kako je Sunčica uopće stekla moć nad Terastelom? Kako je njezin san mogao postati tako opasan?

– Nitko ne zna. To se još nikada nije dogodilo.

– Što ja moram učiniti? – upita Tomica.

– Moraš probuditi Sunčicu iz noćne more. I uspavati ju da sanja lijepe snove.

– Kako? – još jednom će Tomica.

– Moraš otići na sjever gdje Duh Uništenja i Duh Razaranja postaju jedno, postaju zastrašujuće Ništavilo. Tamo je točka spajanja naših svjetova. Točku spajanja, to Ništavilo moraš uništiti i pokidati niti, onda će se Sunčica probuditi i mi ćemo biti spašeni – odgovori joj Aneri.

– Ali kako ću je natjerati da ponovno zaspi i sanja lijepe snove? Kada sam bila mala, nakon noćne more, ništa me ne bi moglo natjerati satima da zaspim, samo bih se ušuljala mami i tati u krevet, stisnula se uz njih i tjerala ih da mi pričaju priče za laku noć kako bih zaboravila loše snove.

Na kraju svijeta 2016.indd 34 27/10/16 21:18

– Žao mi je. Ali nitko ti od nas ne može pomoći u tome. Odgovor na to pitanje leži u tebi.

– Svaki put mi na moje pitanje kako spasiti Terastelu uzvratite: *Odgovor leži u tebi.* To je prošli put reklo i Vijeće grada Starigrada kada je zli vilenjak Rufus oteo vilu princezu Flaviju. Kako da ja to svaki put smislim? Ja nemam čarobne moći poput vas, ne znam nikakve čarolije, nemam Hrkovu snagu, ja sam samo ja. Samo obična djevojka koja želi završiti fakultet i igrati košarku. Ne mogu svaki put nositi odgovornost za život jednoga svijeta. Nemam snage za to. Što ako ne uspijem? Hoću li moći živjeti sa sobom? Hoću li moći normalno nastaviti dalje znajući da je jedan svijet uništen zato što nisam uspjela? Zadatak koji stavljate pred mene je pretežak.

– Ti si nam jedina nada – na to će Aneri.

– Znam, i to je ono što me najviše brine.

– Dođi, dijete! Vrijeme je da se pripremiš za svoj put. Osjećam kako Ništavilo postaje sve jače, približava nam se. Ako se ne požurimo, bit će prekasno.

Na kraju svijeta 2016.indd 35 27/10/16 21:18

6. SUSRET SA STARIM PRIJATELJEM

Aneri, čuvarica šume Nu Mao, povela je Tomicu do svojih odaja u čarobnome stablu sekvoje. Nad njom je izgovorila čarobne riječi kako bi je zaštitila od razornih zloduha sa sjevera.Tomica je samo šutjela. Još uvijek nije mogla vjerovati da je još jednom izabrana da spasi svijet.

– Što je to ovim bićima da misle da sam tako posebna? Zašto mi tako bezuvjetno vjeruju i stavljaju svoju sudbinu u moje ruke? Kada bi samo znali koliko se bojim. I više nego prošli put. Tada sam bila dijete, sve mi je to bilo kao igra, nisam ni shvaćala kakve sve opasnosti vrebaju – mislila je Tomica dok je Aneri izvodila svoje rituale kojima ju je željela zaštiti od zlih duhova.

– Udahni – ponudi joj nekakvu zlatnu bočicu čuvarica šume Nu Mao.

– Što je to? – upita Tomica.

– To je čarobni vilinski prah, čuvat će te od zlih sila Ništavila.

– Tomica učini ono što joj reče Aneri. Osjeti peckanje u nosu i oči joj zasuze. Neopisiva toplina zapljusne joj tijelo. Najednom je sasvim prekri val blještave svjetlosti. Nakon nekoliko trenutaka ponovno se osjećala normalno.

– Što je to bilo? – upita.

Na kraju svijeta 2016.indd 37 27/10/16 21:18

– To je bila vilinska snaga koja je prešla u tebe. Zaštitit će te, ali ti neće moći sasvim pomoći, jer zlodusi su postali prejaki.

– Tomica na to samo bolno uzdahne.

– Vrijeme je da pođeš – reče Aneri.

Tužnoga koraka spustile su se niz zavojite stube isklesane u sekvoji.

– Ne bih sebi mogla oprostiti da ovo sve nestane – pomisli Tomica gledajući posljednju oazu koju zle čini Ništavila još nisu dotakle. Nakon što se spustila iz Anerinih odaja, odluči još malo razgledati okolicu prije nego što krene na sjever. Sjedne kraj onoga slapa koji se slijevao u jezero azurno plave vode. Baci kamenčić u vodu i odjednom začu poznati glas:

– Zašto uznemiruješ jezero?

Tomica se naglo okrene i nakon mnogo godina ugleda svojega najvećeg prijatelja.

– Hrk! – usklikne i potrči k njemu.

Gorostas je primi u ruku koju Tomica snažno zagrli.

– Moj najveći prijatelju, kako si mi samo nedostajao! – reče kroz suze.

I gorostas je zaplakao. Koliko god je bio velik i snažan te se zbog toga činio grub, imao je veliko nježno srce, zato i nije mogao suspregnuti suze.

– Kako si narasla – reče nakon nekoga vremena gorostas.

– Ti si ostao isti onakakav kakvim te pamtim. Čujem da si ostvario svoj san.

– Da. Svoje remek-djelo čuvao sam za tebe. Napravio sam ti najljepše plave cipelice koje su djevojačke noge vi-

Na kraju svijeta 2016.indd 38 27/10/16 21:18

djele. Znao sam da ću te opet vidjeti i zato sam ih spremio za tebe. Nadao sam se da ćemo se sresti u nekim boljim vremenima, a ne ovako.

– Tako mi je žao naših prijatelja koji se nisu uspjeli spasiti – prošapta Tomica.

– Znam, prijateljice moja mala. Uzmi! Sačuvao sam ih za tebe – reče Hrk i iz druge ruke pruži joj najljepše plave cipelice.

– Predivne su – reče Tomica koju Hrk spusti na tlo kako bi isprobala svoj dar.

– Kako si znao moju veličinu?

– To su čarobne cipelice. Prilagođavaju se tvojoj nozi. Ako opet narasteš, narast će i one. Ako se pak smanjiš, što ne vjerujem, smanjit će se i one. Nikada neće ostarjeti, uvijek će izgledati kao da su upravo sada izašle iz postolarske radionice.

– Hvala ti – reče Tomica i zagrli Hrkovu ruku.

– Ne trebaš mi zahvaljivati. Toliko si toga već učinila za nas, tako da je ovo samo maleni dio moje zahvalnosti. Ja sam onaj koji treba biti zahvalan. Spasila si mene i Terastelu, i opet ćeš – uzvrati joj gorostas.

– Ne znam, Hrk. Previše od mene očekujete. Uspjela sam jednom, ali to ne znači da ću opet.

– Ne očajavaj, već vjeruj u sebe! Ja vjerujem u tebe, kao i čitava Terastela.

– Nažalost, malo je od nje ostalo – tiho izusti Tomica.

– Ti ćeš nam pomoći vratiti sve na staro – reče Hrk Ćićibu.

Razgovor im prekine čuvarica šume Nu Mao.

– Vrijeme je, dijete – reče Aneri.

Na kraju svijeta 2016.indd 39 27/10/16 21:18

– Zbogom, Hrk! Tvoje cipelice neću skidati. One će me podsjećati da je dio tebe uvijek sa mnom i tako će mi biti lakše boriti se za Terastelu. Volim te, moj najveći prijatelju –reče i opet zaplače.

Zaplače i gorostas koji od tuge ne uspije prozboriti ni riječ, samo rukom pomiluje Tomicu po licu. Bilo je vrijeme polaska. Tomica se nije osvrtala, krenula je naprijed prema sjeveru, tamo gdje Duh Uništenja i Duh Razaranja postaju jedno, postaju zastrašujuće Ništavilo. Ovaj je put nije imao tko pratiti osim malenoga zrikavca Zrika. Njih su dvoje tako postali nerazdvojni prijatelji, bića o kojima je ovisio čitav jedan svijet.

Na kraju svijeta 2016.indd 40 27/10/16 21:18

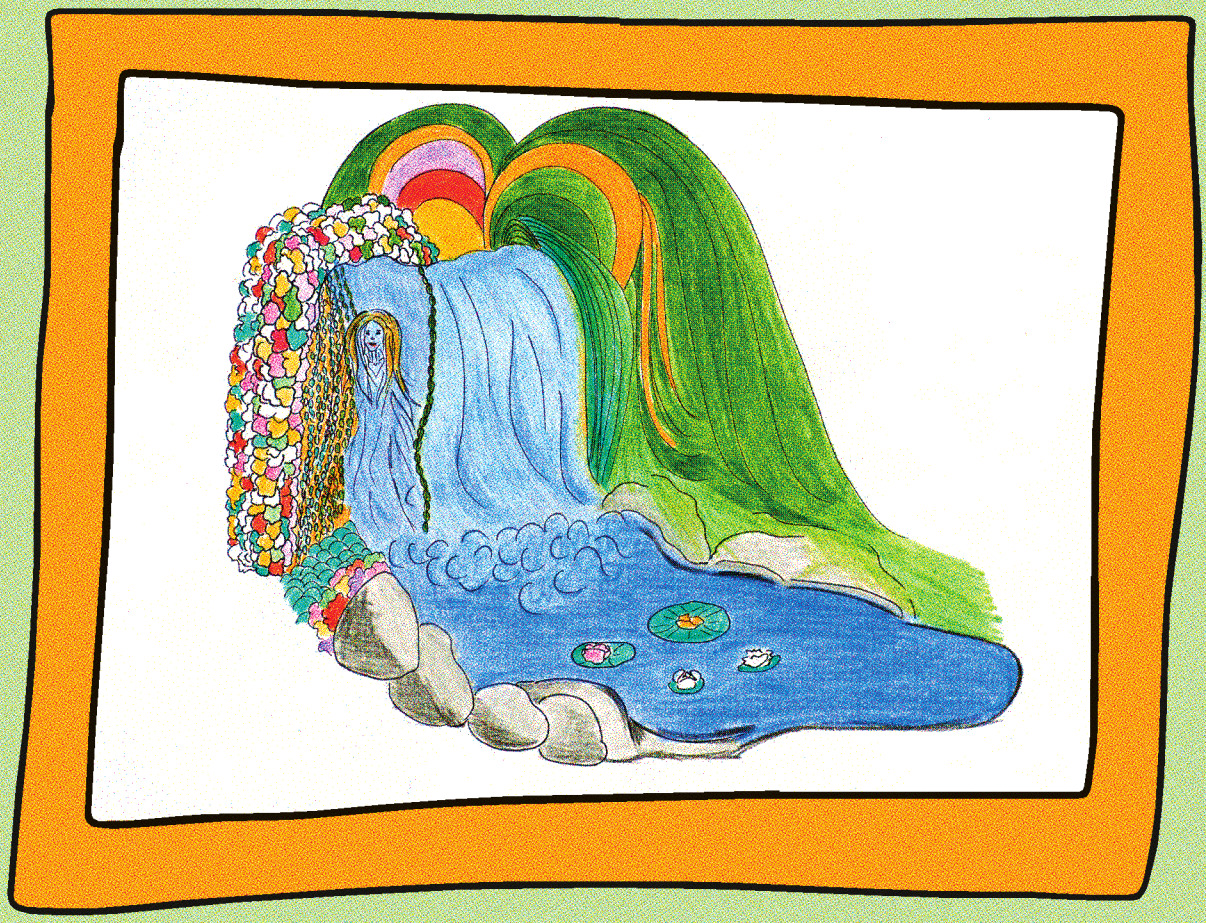

7. ORKO

Teškoga koraka Tomica i zrikavac Zrik išli su naprijed prema sjeveru. Prizori koje su vidjeli na putu bili su zastrašujući. Ništavilo se na svakome koraku pokazivalo u punoj svojoj snazi. Užas i strah ocrtavao se na licima dvoje prijatelja. Tomica je s nevjericom promatrala krajolik, nije mogla vjerovati da je nekada ovdje raslo cvijeće. A sada je sve bilo mrtvo i uništeno.

– Ne znam hoću li uspjeti – reče Tomica.

– Vjera u sebe je pola ostvarenoga cilja. Ti to možeš. Svi mi vjerujemo u tebe, vrijeme je da i ti počneš vjerovati – hrabrio ju je Zrik.

– Lako je tebi reći. Pokušavam, ali jednostavno ne vjerujem da ću uspjeti.

– Pokušaj jače! – doda Zrik.

– Trudit ću se – reče Tomica i onda oboje ušute.

Oprezno su išli prema sjeveru. Zrikavac Zrik je uvijek bio korak ili dva ispred Tomice. Jedino je tako bilo moguće hodati naprijed. Naime zrikavac bi prvo izvidio je li sigurno krenuti, a potom bi za njim išla Tomica. Opreza nikada dovoljno, trebalo se čuvati razornih pohoda sjevernoga vjetra kojega bi poslali zlodusi kada bi saznali da je nešto uspjelo preživjeti u ovoj pustoši. Naime taj sjeverni vjetar bio je dah iz njihovih razornih usta. No Tomica i Zrik ipak su mogli nakratko odahnuti. Duh Uništenja i Duh Razaranja bili su toliko

Na kraju svijeta 2016.indd 42 27/10/16 21:18

tašti i umišljeni da ni u jednom trenutku nisu posumnjali u svoju snagu. Vjerovali su da ništa ne može preživjeti ondje kuda prohuji sjeverni vjetar. Uostalom, bili su suviše zaokupljeni razaranjem vječno zelene šume Nu Mao i onoga što je preostalo od Terastele, pa se nisu zamarali onim dijelom vilinske zemlje koji su već sasvim poharali. Zlodusi sa sjevera vjerovali su kako im se nikada nitko od stanovnika Terastele neće suprotstaviti. Stoga Tomicu i zrikavca Zrika nisu ni očekivali. Unatoč tomu Tomica i Zrik su bili oprezni. Oči su držali širom otvorene, skakali su na svaki šum te se skrivali i pred najlakšim povjetarcem. Nakon nekoga vremena stigoše do nekakve kaljuže. Vjerojatno je to nekada bilo jezero, ali je sada bilo sasvim uništeno i pretvoreno u smrdljivu blatnu močvaru punu truloga drveća.

– O, Bože, kako smrdi! – Tomica će.

– Zriiii! Užas! To je miris raspadanja. Sve se ovdje raspada jer je uništeno i pretvoreno u ništa – Zrik doda.

– Čitavu noć i čitav dan idemo prema sjeveru. Možda bi se ovdje bilo dobro odmoriti.

Zlodusi nas neće nanjušiti u ovome silnom smradu. Treba nam snage za nastavak. Moramo je štedjeti.

– Imaš pravo, Tomice. Odmorit ćemo se pokraj onoga osušenog stabla. Ja ću malo provjeriti okolo da se uvjerim da je zrak čist.

– Dobro. Čekam te kraj stabla – reče Tomica i sjedne podno krošnje usahloga drveta.

– Ježim se od ovoga mjesta – prošapta.

Šćućurila se poput malenoga djeteta i čekala Zrika da se vrati. Najednom je nešto povuče za kosu.

– Jao! – vrisnu. – To boli!

Na kraju svijeta 2016.indd 43 27/10/16 21:18

– Znam! Ha-ha, ha, haa, ha!!! – netko joj dovikne iza leđa.Tomica se panično okrene i ne vidje nikoga osim malenoga oblačka dima.

– Tko je to rekao? – upita.

– Ja! Bee! Bee! – odgovori čudna spodoba koja joj se izbelji u lice.

– Tko si ti? Što radiš ovdje? Što hoćeš? – uplašeno će Tomica strahujući da su zlodusi sa sjevera poslali ovoga neobičnog svata da ih uništi.

– Ha-ha, ha, haaa, ha!!! – opet se naceri stvor i ne odgovori ništa, već odletje navrh trule krošnje.

– Pitala sam te nešto. Odgovori! – strogo će Tomica.

– A tko si ti? – na to upita stvor.

– Ja sam tebe prva pitala.

– A ne, ne. Nećemo se tako igrati – ponovno će stvor.

– Zar je ovo igra za tebe? Mnoštvo je bića ubijeno. Čitava je Terastela opustošena i prijeti joj uništenje, a ti bi se igrao!? Kad te samo dohvatim – ljutito će Tomica te uzme kamen s poda i baci ga prema stvoru.

On se ponovno naceri i nestane u oblaku dima.

– Gdje si? Vraćaj se! Kad te se samo dočepam! – vikala je bijesno tražeći neobično biće.

– Ha-ha, haaa, ha, ha!!! – ponovno se začu hihot i Tomicu stvor opet povuče za kosu.

– Kako se samo usuđuješ?! Ja ću te, ja ću te…!!! – urlala je iz svega glasa.

– Psssst! – ušutka je zrikavac Zrik koji se u tom trenutku vratio.

Na kraju svijeta 2016.indd 44 27/10/16 21:18

– Zašto vičeš? Moraš se stišati. Hoćeš li da nas otkriju? Što se dogodilo?

– Taj, taj, odvratni, mali smrdljivi stvor! – bijesno će Tomica.

– Kakav stvor? Ja ne vidim nikoga – reče Zrik i okrene se uokolo kako bi se zaista uvjerio da su njih dvoje sami.

– Vidiš, nema nikoga.

– Upravo je bio ovdje! Vukao me za kosu i rugao mi se – odvrati mu Tomica i opet se prodere: – Gdje si? Što se skrivaš? Izađi da te vidim! Pokazat ću ja tebi!

– Tiho! Zar si stvarno poludjela? Smiri se! Ugrozit ćeš našu misiju – upozori je zrikavac Zrik.

– Žao mi je – reče tužno i ponovno sjedne na tlo.

– Ne razumijem, bio je tu prije nekoliko trenutaka. Nisam luda, vidjela sam ga svojim očima.

– Umorna si. Možda si malko zadrijemala i sve to samo sanjala.

– Možda si u pravu, Zrik. Više ne mogu razlučiti san od jave. Ali činio se tako stvaran.

– Kadkad se snovi čine takvima – umirivao ju je Zrik.

– Da.

– Odmorimo se! Dug je put pred nama. Ti odspavaj malo! San će ti dobro doći. Ja ću držati stražu. A potom ćemo se zamijeniti.

– U redu – odgovori Tomica i legne na suhu zemlju da se odmori.

– Ja ću biti tamo, na onome kamenu. Tamo najbolje vidim čitavu okolicu. Javit ću ukoliko primijetim opasnost.

Na kraju svijeta 2016.indd 45 27/10/16 21:18

– Razumijem, Zrik – odvrati mu Tomica. Čim se malo udaljio, Tomica prošapta:

– Znam da si tu. Nisam ništa sanjala. Samo probaj nešto i ode ti glava! Netko je opet povuče za kosu.

– Jao! – vrisnu.

– Zrik! Stvor se vratio!

– Sigurno gubim razum kad zrikavca zovem u pomoć – pomisli.

– Ali ja ne vidim nikoga – reče Zrik koji je doskakutao.

– Gotovo sam zaspala kada me povukao za kosu. Nisam sanjala. Ovdje je. Nemoj me tako gledati! Znam što misliš. Nisam poludjela!

– Vjerujem ti – na to će Zrik.

– Hajde! Pokaži se! Lako tako kad te mi ne vidimo! – vikala je Tomica.

– Ha-ha, ha, ha, haaa!!! – opet se začu hihot.

– Vjeruješ li mi sada? – upita Tomica Zrika.

– Da, i ja sam čuo.

Smijeh se ponovi i stvor se ukaže među granama.

– Eno ga gore! Vidiš li ga? – još jednom će Tomica.

– Gdje?

– Tamo! – pokaže prstom Tomica.

– Da! Pa to je Orko! – zadovoljno će Zrik.

– Orko? – zbunjeno zapita Tomica.

– Maleno čudesno biće koje živi na smetlištu. Jest malko smrdljiv i neugledan, ali je sasvim dobroćudan i bezopasan – odgovori joj Zrik i obrati se Orku:

Na kraju svijeta 2016.indd 46 27/10/16 21:18

– Prijatelju, otkada te nisam vidio!

– Zrik? Jesi li to ti? – naposljetku upita Orko.

– Da, ja sam.

– Prijatelju, kako mi je drago što te vidim – odgovori maleni čudesni stvor i doleti do njih.

– Malo sam se našalio s tvojom prijateljicom.

– Našalio?! – uvrijeđeno će Tomica.

– Požalila mi se.

– Što vas dovodi ovamo? Zar nije preopasno? – upita Orko koji je to čitavo vrijeme bio u zraku.

– Prvo da te upoznam. Ovo je Tomica, a ovo je Orko.

– Upoznali smo se – još uvijek će ljutito Tomica.

– Mislio sam da su svi nestali u haračkim pohodima vjetra sa sjevera – nastavi Orko.

– Neki su se povukli duboku u šumu Nu Mao. Ali pitanje je koliko će dugo čuvarica Aneri imati snage braniti se od nastraja zloduha.

– Što je sa smetlištem Blagodati?

– Nažalost, i ono je uništeno. Žao mi je – odgovori Zrik.

– Znači, sad sam beskućnik – tužno će Orko.

– A otkud ti ovdje? – upita ga Zrik.

– Ovdje sam se uspio skriti od Ništavila. Znaš da ne bih mogao opstati u šumi Nu Mao. Potrebno mi je smeće. Ova kaljuža me spasila. Pretpostavio sam da se zlodusi neće vraćati nakon što su ovo poharali. I zato sam se skrio u ovu divnu smrdljivu kupku – odvrati maleni stvor.

– Mi smo se ovdje odlučili odmoriti. Idemo na sjever – reče Zrik.

Na kraju svijeta 2016.indd 47 27/10/16 21:18

– Sjever? Nitko ne ide na sjever. Tamo Duh Uništenja i Duh Razaranja postaju jedno, postaju Ništavilo koje svojim okrutnim dahom ubija sve.

– Baš zato. Tomica je stigla iz svijeta ljudi. Jednom je već spasila Terastelu i opet će – nastavi Zrik.

– Ti si Tomica!? – iznenađeno upita stvor.

– Zadovoljstvo mi je upoznati te – reče i nakloni se.

– Hvala – odvrati mu Tomica.

– Žao mi je što sam se malo prije našalio s tobom.

– U redu je. Ne zamjeram ti. Malo sam se naljutila, ali već me je prošlo – odgovori ona.

– Stvarno idete na sjever? Uništit ćete Ništavilo? Kako uopće uništiti ono čega nema? –zbunjeno će Orko.

– Zato je Tomica tu – odvrati Zrik.

– Idem s vama – doda Orko.

– Ne – reče Tomica.

– Idem. Želim vam pomoći. Troje je jače nego dvoje. Uostalom, želim pomoći.

– Ništavilo je uništilo moje smetlište i na njemu moje prijatelje. Ja nemam više ništa. Ne želim samo ležati ovdje i čekati da se i meni isto dogodi. Idem s vama. Pomoći ću vam. Uostalom, imam i ja neke čarobne moći – bio je uporan Orko.

– Čarobne moći? – upita Tomica zrikavca Zrika.

– Bolje da ne znaš – odgovori joj Zrik.

– Dobro. Ideš s nama. Ali moraš obećati da ćeš biti tih i da nećeš izvoditi nikakve ludorije – Tomica će Orku.

– Obećajem – odlučno reče on.

– Čini se da ćemo nastaviti kao trojac – zaključi Tomica.

Na kraju svijeta 2016.indd 48 27/10/16 21:18

8. OSVAJAČKI POHOD SJEVERNOGA VJETRA

Ništavilo i pustoš su se nastavljali. Terastela je bila gotovo sasvim uništena. Gledajući svu ovu golet, Tomica se tako snažno nadala da je onaj dio šume Nu Mao, gdje su se skrili preživjeli stanovnici Terastele, još uvijek sačuvan i netaknut, i da Aneri ima dovoljno snage i moći da ga zaštiti od razornih pohoda zloduha sa sjevera.

Sjever je bivao sve bliži. Ništavilo je bivalo sve veće. Opreznim korakom Tomica u pratnji Orka i zrikavca Zrika napredovala je prema cilju. Hoće li stići? Hoće li uspjeti? Bila su samo neka od pitanja koja su je mučila. Naposljetku osjeti udar vjetra koji je snažno ošine po obrazu.

– U zaklooon!!! – poviče iz svega glasa zrikavac Zrik.

– T-t-t-t-o, t-t-t-t-o je s-s-s-mrtni d-d-ah z-z-z-zloduha s-s-s-a s-s-j-j-evera – zamuckivao je Orko.

– Sakrij se! – upozori ga Tomica i povuče za ruku.

Prestravljeni pred osvajačkim pohodom sjevernoga vjetra, ovaj se neobičan trojac sakrio u pukotini stijene. Stisnuti jedni uz druge strepili su od nadolazećega. Užasna buka čula se sa svih strana, a zastrašujuće hujanje prodiralo je odasvuda. Ova malena družina bila je toliko uplašena da se nije usuđivala ni disati. Lom i rušenje odzvanjalo je gromoglasno. Vjetar je divljao svom svojom snagom. Lomio

Na kraju svijeta 2016.indd 49 27/10/16 21:18

je i čupao sve pred sobom. Ali kako ničega nije bilo, ništa se nije moglo uništiti. To još više razbjesni vjetar. Ništavilo koje je ostavio u prethodnom pohodu ovaj je put udvostručio tako da je od strašnoga ničega nastalo još strašnije ništa. Tomica se sa svojim prijateljima molila da ih vjetar ne otkrije jer bi u protivnome i oni postali dio te beskrajne pustoši. I onda bi sve bilo izgubljeno, a Terastela uništena jer bi Sunčica i dalje sanjala ružne snove.

Bijes sjevernoga vjetra bio je neopisiv. Bila je to najgora buka koju su uši ikada čule. Zvučala je baš onako kako dolikuje zvuku uništenja, snažno i zastrašujuće. I to svakim svojim djelićem, bez prestanka. Samo lom, krš, prasak. Divljao je i bjesnio vjetar tko zna koliko dugo dok se sasvim nije smirio. Tek kada su bili sasvim sigurni da se vjetar neće vratiti, prijatelji su se izvukli iz pukotine. Prizor koji su vidjeli kada su stigli bio je zastrašujući, no ono što su vidjeli po izlasku bilo je još strašnije. Nigdje ničega. Pa čak ni svjetla. Samo tama. Beskrajni mrak. Tomica i prijatelji protrnu, jeza im se uvuče u svaku poru tijela. Znali su da je okrutnost sjedinjenih zloduha sa sjevera strašna, ali nitko nije očekivao ovo. U tome im se trenutku činilo da je neprijatelj presnažan za njih i da ga nikada neće moći pobijediti. Nakon duge tišine zrikavac Zrik uspije izustiti:

– Živi smo. Živi. Živi! – naposljetku usklikne.

– Ali, je li ovo život vrijedan življenja? Svi naši prijatelji su nestali, sav naš svijet se srušio i Sunce se ugasilo. Je li išta vrijedno ostalo? Kako ćemo se suprotstaviti ovakvu neprijatelju? Nas je samo troje. Jedan zrikavac, jedan neobičan smrdljivko i ja. To je nemoguće!

– Ne govori to! – upozori je Orko.

– Dok smo živi, postoji nada i mogućnost da ćemo

Na kraju svijeta 2016.indd 50 27/10/16 21:18

uspjeti! Sjeti se, nije li ti se i prvi put neprijatelj učinio presnažnim? Ali ti si ga pobijedila. Zato što moć nije u snazi, moć dolazi iz srca. A onaj tko ima veliko, čisto srce poput tebe može spasiti svijet. I hoće! Ja to znam. Moj prijatelj Zrik to zna, kao i čitava Terastela!

Iskrene riječi malenoga, neobičnoga stvora dirnule su Tomicu. Oči joj zasuze pred prijateljima koji su beskrajno vjerovali u nju.

– Imate pravo. Uspjet ćemo! Neće nas spriječiti ni ova tama – odgovori Tomica i zagrli svoje prijatelje.

Na kraju svijeta 2016.indd 51 27/10/16 21:18

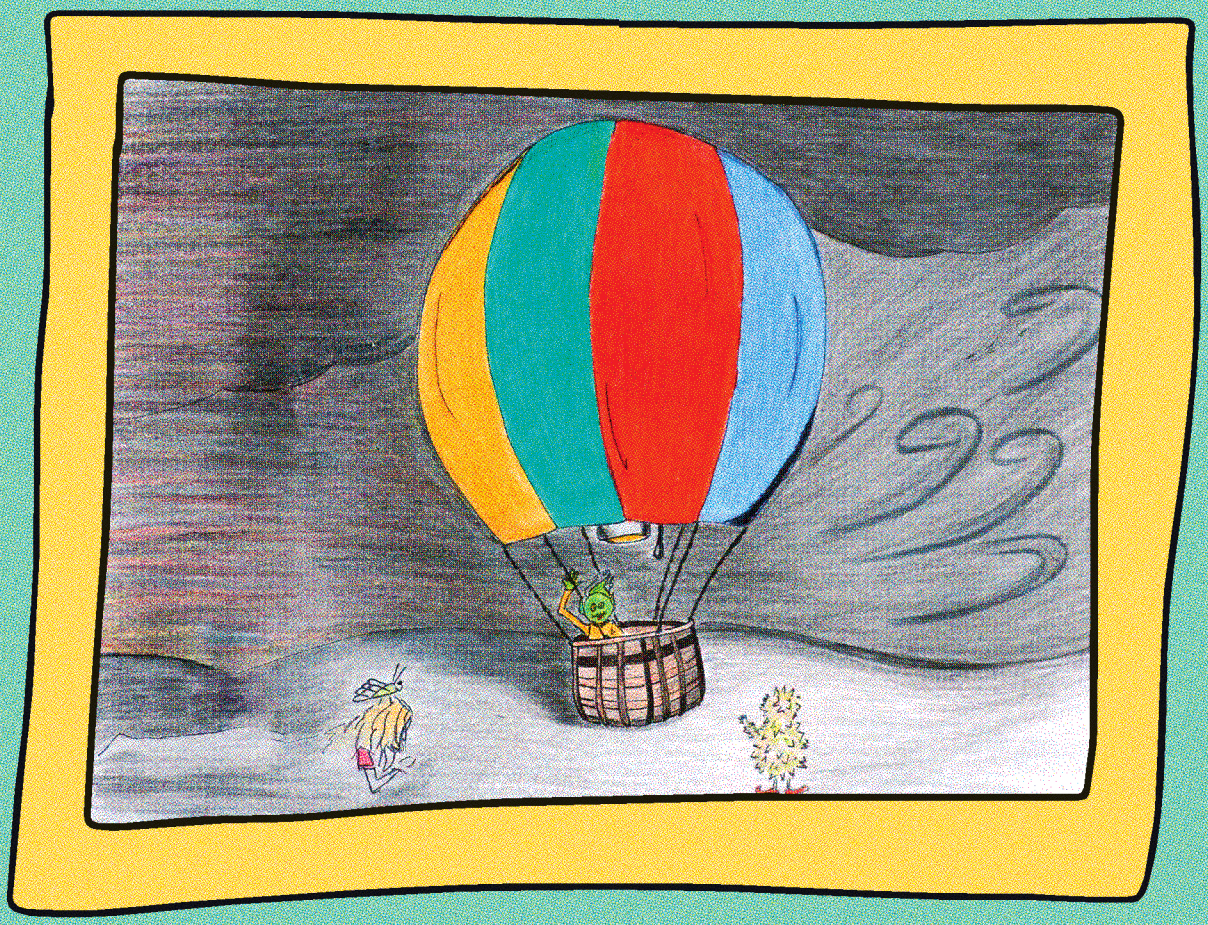

9. NEOBIČAN PUTNIK

Tomica, Orko i zrikavac Zrik bili su iscrpljeni. No želja u srcu još je uvijek tinjala neizmjernim žarom. Znali su da o njima ovisi svijet i ako ne uspiju sve će biti izgubljeno. Zato nisu posustajali, već su odlučno nastavljali naprijed prema sjeveru, tamo gdje nastaje dah sjevernoga vjetra, tamo gdje Duh Uništenja i Duh Razaranja postaju jedno, postaju zastrašujuće Ništavilo. Malo nade ovoj malenoj družini unijelo je bljedunjavo svjetlo što se pojavilo na obzoru. To je značilo da se Sunce ipak rađa te da moći Ništavila ipak nisu toliko snažne. Premda je zemljom vladao sumrak, prije nego dan, i to malo svjetla bilo je dovoljno da vrati družini vjeru.

– Ne znam jesam li toliko iscrpljen da mi se počinju pričinjati stvari, ali čini mi se da vidim nešto neobično na nebu – reče Orko.

– Što? Gdje? – upita zrikavac.

– Da nije vjetar? Možda se zlodusi vraćaju – panično se ubaci u razgovor Tomica.

– Ne. Nije vjetar. Nešto se lagano kreće s istoka prema nama. Toliko je malo svjetla da ne vidim što je to zapravo – doda Orko.

– Da. Vidim. A što bi to moglo biti? – upita Tomica.

– Ne znam. Ali predlažem da se sakrijemo. Nikad se ne zna – oprezno će zrikavac.

Na kraju svijeta 2016.indd 53 27/10/16 21:18

Malena družina legne na pod, pospe se pijeskom kako se ne bi isticali u sivilu.

Neobičan predmet na nebu sve im se više približavao, no Zrik, Tomica i Orko i dalje ostanu ležati tiho i nepomično. Baš kao što je rekao Zrik: *Opreza nikada dosta*. Uskoro je neobičan predmet počeo poprimati oblik. Bio je to veliki šareni balon ispunjen toplim zrakom. Činilo im se da nekoga ima u njegovoj košari. Prijatelji protrnu. Tko zna kakve im je pakosti ovaj put priredilo Ništavilo? Najednom se začu glas:

– Hej! Vi dolje! Hej, vi! Baš vi, što se skrivate u pijesku!

– Tko si ti? Što želiš? – odvrati mu Tomica nakon što je shvatila da je njihovo skrivanje bilo bezuspješno.

– Ja sam svjetski putnik Boblin. Putujem svojim balonom kroz čarobne zemlje, guste šume i planinske masive. Živim da bih putovao, da bih vidio sve ono što se vidjeti može i upoznao sva ona bića koja postoje pod nebeskim svodom.

– Što te dovodi ovamo? Terastela će uskoro biti uništena, zajedno s tobom ako se zadržiš ovdje – na to će Zrik.

– Snažan vjetar me donio u ova pusta bespuća. Prema mojim izračunima ovdje bi trebala biti vilenjačka zemlja, čarobna i tajanstvena. Ali sve što vidim su prah i pepeo.

– Tvoji su izračuni dobri, ali kao što si već čuo čarobna zemlja Terastela je uništena. Duh Razaranja i Duh Uništenja na sjeveru su se ujedinili u Ništavilo. Onaj snažan vjetar koji te doveo ovamo je njihov smrtni dah koji je čitavu Terastelu uništio – reče Zrik.

– Kako ste vi preživjeli? – upita Boblin.

– A kako si ti preživio razorni vjetar? – na to će Tomica.

Na kraju svijeta 2016.indd 54 27/10/16 21:18

– Lako. Ja se ne suprostavljam vjetru. Ja ga koristim kako bi me nosio što brže i što dalje. Putujem upravo uz pomoć vjetra. On je moj saveznik, a ne neprijatelj.

– Tvoj saveznik je uništio sve što je postojalo u Terasteli. Biraš loše prijatelje – s prizvukom ljutnje dobaci mu Tomica.

– Žao mi je. Nisam znao – odgovori Boblin.

– Za to je sada prekasno. Tvoje žaljenje neće nam pomoći. Treba spasiti Terastelu!

– Zaustaviti uništenje i vratiti sve kako je nekada bilo! – poviče Tomica.

– Želim vam pomoći. Osjećam se djelomično krivim – ponovno će Boblin.

– Svatko snosi odgovornost za svoja djela. Ono što se ovdje dogodilo nije tvoja odgovornost. To je učinio vjetar sa sjevera. Nitko nije kriv za ono što učine njegovi prijatelji, pa ni ti, svjetski putniče, što ploviš na vjetru koji je razorio moj dom – tiho će zrikavac Zrik.

– Ali ja stvarno želim pomoći! Samo mi recite kako! – bio je uporan Boblin.

Za vrijeme njihova razgovora Orko je samo letio uokolo šuteći, ali slušajući pomno svaku riječ.

– Ne znamo kako nam možeš pomoći. Ni mi sami ne znamo kako spasiti Terastelu.

– Putujemo na sjever tamo gdje nastaje razorni dah Ništavila. Kad stignemo, odlučit ćemo što dalje – reče Tomica.

– Ja vam mogu pomoći. S mojim smo balonom brzo na sjeveru. Trebali bi vam dani pješice do tamo. Spustit ću se da možete uskočiti.

Na kraju svijeta 2016.indd 55 27/10/16 21:18

– Slažete li se, prijatelji, da prihvatimo njegovu pomoć? Možemo li mu vjerovati? – upita Tomica zrikavca Zrika i Orka.

– Da – odgovori zrikavac, a Orko samo kimne glavom.

– Trenutno nemamo nikakve druge mogućnosti. Ako nas pokuša prevariti, Orko će upotrijebiti svoje čarobne moći – opet će Zrik.

– Ja još uvijek ne znam o kakvim se moćima radi – na to će Tomica.

– I bolje. Nadaj se da nikad nećeš saznati – ponovno će zrikavac Zrik.

– Zašto ste tako tajanstveni? Zašto mi ne kažete? Jesu li opasne te moći? – bila je uporna Tomica.

– Opasne su i za prijatelje i za neprijatelje – odgovori zrikavac.

– Mora da su stvarno snažne te njegove moći premda se na Orku baš i ne bi reklo da posjeduje nešto takvo. Meni izgleda kao običan mali smrdljivac sa smetlišta, ali izgled zna prevariti – reče Tomica i pogleda Orka koji se na sve to samo zagonetno smijuljio.

– Onda? Jeste li odlučili? Idete li sa mnom? – ponovno će Boblin.

– Da. Idemo s tobom. Ali te upozoravamo: ako nas pokušaš prevariti, Orko će upotrijebiti svoje čarobne moći – viknu mu zrikavac Zrik.

– U redu. Ne trebate se bojati. Samo vam želim pomoći. Kao što rekoh ja sam svjetski putnik i želim vidjeti Terastelu onakvu kakva je nekada bila – odgovori Boblin i spusti svoj balon.

Na kraju svijeta 2016.indd 56 27/10/16 21:18

Tomica, zrikavac Zrik i Orko se ukrcaju u košaru. Boblin povuče ručicu, vatra se rasplamsa i još više zagrije zrak u balonu koji ga podiže u vis, pod oblake. Družina nastavi prema sjeveru.

Nakon nekoga vremena Orko se usudi izustiti:

– A što ako vjetar bude presnažan i za balon?

– Ništa za to. Dići ćemo se još više u nebo, čak i iznad vjetra i oblaka. Ali tamo možemo biti vrlo kratko jer je jako hladno – odgovori mu Boblin i nastavi usmjeravati balon prema odredištu.

Na kraju svijeta 2016.indd 57 27/10/16 21:18

10. OPASNOST U ZRAKU

Tišina je još jednom zavladala među prijateljima. Bilo je isuviše teško izustiti i riječ pred paklom na koji su naišli. Kaos i pustoš činili su se veći i strašniji iz zraka. Miljama i miljama u daljini ništa se nije naziralo osim nepregledne pustoši.

– Užas – nakon nekoga vremena prošapta Boblin. Tako mi je žao. Ne mogu vjerovati da se ovo dogodilo.

– Nitko ne može vjerovati da će Terastela sasvim nestati ako mi ne uspijemo – odgovori Tomica.

– Težak zadatak leži na vama – doda Boblin.

– Ni sam, prijatelju, ne znaš koliko težak – ubaci se u razgovor zrikavac Zrik.

Ubrzo razgovor omete snažno ljuljanje balona.

– Što se događa? – uplašeno upita Orko.

– Čini se da nam se odlučio pridružiti i sjeverni vjetar. Postaje presnažan! Moramo se dići još više! Držite se čvrsto! Ovo će biti opasno! – poviče Boblin i povuče snažno upravljačku ručicu.

Vjetar je puhao snažno i razorno. Poigravao se balonom u zraku. Tmurni, teški oblaci nadvili su se nad nebom. Prijatelji su se čvrsto držali za košaru balona. Drhtali su i bojali se da će izginuti pred ciljem. Još ih je toliko malo dijelilo od sjevera, ali vjetar je bio presnažan da bi im do-

Na kraju svijeta 2016.indd 58 27/10/16 21:18

pustio da samo tako stignu tamo gdje se Duh Razaranja i Duh Uništenja spajaju u svemoćno Ništavilo. Boblin je na sve moguće načine pokušavao izvući balon iz opasnosti, ali nije uspijevao. Unatoč njegovu letačku umijeću sjeverac je bio prejak i za njega. Vjetar je s lakoćom prevrtao i okretao balon. No Boblin nije odustajao. I onda, kada se činilo da je sve izgubljeno, da je vjetar pobijedio i da će srušiti balon na zemlju, Boblin je ipak uspio izvući prijatelje. Iskoristivši snagu vjetra, balon poletje još više, toliko visoko da ih ni razorni dah Ništavila nije mogao doseći.

– Što sada? – prošapta zrikavac Zrik.

– Sad ćemo čekati – odgovori mu Boblin.

– Ali koliko dugo? Znaš da je jako opasno u ovim visinama. Ako ovdje ne zalazi ni vjetar, mislim da ne bismo smjeli ni mi – ponovno će Zrik.

– Želiš li se radije vratiti dolje gdje će nas vjetar sigurno rastrgati? Ovdje bar postoji mogućnost da se spasimo dok se razorni dah Ništavila ne utiša – oštro će Boblin.

– Ne vjerujem da će to biti tako uskoro. Vjetar ne odustaje tako lako. Mislim da ćemo se ovdje zadržati jako dugo – uključi se u razgovor Tomica.

– Ne sviđa mi se ovo mjesto. Ali ne pada mi na pamet da se vraćam dolje k vjetru – prozbori i Orko.

– Imaš pravo, Orko. Ni meni se ovdje ni malo ne sviđa. Kakvo je ovo mjesto? – upita Tomica.

– Nema imena. Nema zvuka. Nema mirisa. Nema boja. Samo tišina. Vječna praiskonska tišina – odgovori joj Boblin.

– Čini mi se slično onomu iz čega smo se upravo izvukli. A kako se onda ovo ovdje razlikuje od onoga ondje? Za-

Na kraju svijeta 2016.indd 59 27/10/16 21:18

što tu vjetar ne zalazi? Nije li upravo ovo savršeno mjesto za Ništavilo, pusto i samotno poput onoga koje zlodusi sa sjevera stvaraju u Terasteli? – upita Tomica.

– Čuo sam od prijatelja putnika da su na svojim putovanjima, sklonivši se od vjetra, upravo u ovim visinama znali zateći Čudovište s Oblaka – odgovori joj Boblin.

– Čudovište s Oblaka? – zadrhta Orko.

– To su ipak samo priče. Priče kojima se plaše djeca. Uostalom, što bi moglo obitavati na ovakvu mjestu? – tješio ih je Boblin.

– Nešto poprilično strašno kada ni razorni dah Ništavila ovamo ne zalazi – Tomica će osvrćući se preko ramena.

– Ne pričaj gluposti! Tlak je na ovim visinama niži, zrak rjeđi, dosta je hladno. Naravno da se pri takvim uvjetima može pričinjati svašta – još jednom će ohrabrujuće Boblin.

– Što još kažu ti tvoji prijatelji putnici o tome Čudovištu s Oblaka? – upita zrikavac Zrik.

– Ne mnogo.

– A što je to *ne mnogo*? – uporno će Zrik.

– Kažu da se javlja na olujnome oblaku groma. Odjeven je u plašt od snijega, a oko vrata nosi ogrlicu od dječjih suza – tiho će Boblin.

– Dječjih suza? – prestravljeno će Tomica.

– Da. Kažu da sve prolivene dječje suze niže kao perle na svoju ogrlicu i potom ih u obliku olujne kiše šalje na one koji mu se približe.

– I ti si nas doveo ovamo?! – poviče Orko.

– Tiho, Orko! Spasio nas je! Uostalom, zar ne čuješ da

Na kraju svijeta 2016.indd 60 27/10/16 21:18

su to samo puke priče kojima se plaše zločesta djeca? Zar ne? Boblin, reci mu! – Tomica će.

– Da. To vam čitavo vrijeme pokušavam reći. To su samo priče. Zbog uvjeta koji vladaju ovdje ljudima se svašta priviđa.

– Nadam se da se nećemo zadržati toliko dugo da se i nama počne priviđati. Tko zna što bismo sve mogli vidjeti? – drhtao je Orko.

– Pričajmo o nečemu drugom. Nečemu veselijem što će nam razvedriti misli dok se vjetar dolje dovoljno ne utiša pa da se možemo vratiti. Boblin, ispričaj nam nešto o svojim putovanjima. Koje je najljepše mjesto koje si vidio? – upita ga Tomica.

– Teško je reći. Svako je mjesto posebno i lijepo na svoj način.

– Ali mora biti neko koje ti se posebno svidjelo – reče zrikavac Zrik.

– Uvijek se volim vraćati na modre obale Nankorgije. Ta modro-plava boja nešto je najljepše što sam vidio. Sirene se sunčaju na stijenama i nose biserne ogrlice i koraljne krune. Dupini te prate cijelo vrijeme kako bi se pohvalili svojim akrobacijama, a ptice koje žive u obližnjim šumama pravi su raj i za oči i za uši. Ta raskoš boja njihova perja i njihov zvonki cvrkut svaki me put ganu. Taj pjev je poput sonata najboljih umjetnika, to je melem za uši i lijek za dušu. Da, moram priznati da bih modre obale Nankorgije mogao nazvati mjestom koje mi se najviše svidjelo.

– Nisi vidio našu Terastelu. Bila je to ljepotica među ljepoticama – tužno prošapta zrikavac Zrik.

Na kraju svijeta 2016.indd 61 27/10/16 21:18

– I bit će opet! Ne očajavaj! Uspjet ćemo! – odlučno će Tomica.

– Da, čuo sam o njezinoj ljepoti. I zato sam je i došao posjetiti. Nažalost, prekasno. Ali imaš pravo, Tomice. Uspjet ćete! I ja ću vam pomoći – doda Boblin.

– Uspjela sam jednom uz pomoć prijatelja, uspjet ću opet. Samo mi je žao što nisam uspjela zaigrati na turniru u Cancunu. Tako sam mu se radovala.

– Cancun? Gdje je to mjesto? Mislim da ga još nisam posjetio – zainteresirano će Boblin.

– To mjesto je u mojemu svijetu. Svijetu ljudi. Ne vjerujem da tamo možeš stići.

– Ne podcjenjuj želju svjetskoga putnika! Tamo kamo on putuje katkad ni mašta ne može stići.

– Zanimljiv ste vi narod. Putujete li svi balonima? Ili se možda koristite i nekim drugim prijevoznim sredstvima? Pričaj mi malo o svojemu narodu. Kako se zove tvoj narod? – znatiželjno je zapitkivala Tomica.

Baš u trenutku kada joj je Boblin htio odgovoriti, bljesnu munja i zagrmi grom. Veliki kumulus ukaže se pred njima. Balon se zaljulja. Svi protrnuše. Na mjestu ovakve tišine svaki zvuk je značio opasnost, a posebno onaj kojim je grmio grom. Magla ih obavije. Ledene kapljice dotakoše im lica. Prijatelji su znali da to može biti samo ono. Čudovište s Oblaka! Nitko više nije vjerovao kako je priča o njegovu postojanju samo izmišljotina ili da je ono tek privid. To je bilo ono.

Na kraju svijeta 2016.indd 62 27/10/16 21:18

11. ČUDOVIŠTE S OBLAKA

Čudovište s Oblaka. Odjeveno u snježni ogrtač s ogrlicom od dječjih suza oko vrata. Bilo je isto toliko strašno koliko i veličanstveno. Prijatelji su ga u čudu gledali. Nitko nije izustio ni riječi. Čekali su da im se ono prvo obrati ili učini s njima već što je naumilo. Trnci prođoše Tomičinim tijelom. Zrikavac joj se sakri u džep, a Orko se stisne što je više mogao uz nju. Munje još jednom sjevnuše i nebo zagrmi. Studene kapi kiše uzdrmaše balon. Padale su toliko oštro i snažno da se balon jedva održavao u zraku. Čudovište otvori usta, a iz njih bljesnu zaslijepljujuća svjetlost. Nitko nije mogao razabrati ništa od siline svjetla. Zaglušujući zvuk prolomi se Čudovištu iz grla. Zvučalo je poput tutnjanja zemlje, podrhtavanja tla i najsnažnijega groma zajedno. Tomica pokrije rukama uši. Pljuštanje kiše bivalo je sve jače. Balon je letio na sve strane. Najednom Čudovište zamahne rukama i zrak se zakovitla. Napne se i puhne svom snagom. Njegov dah odbaci balon miljama daleko. Letio je nošen tom silinom tako brzo i snažno da se činilo da će prijatelji ispasti iz košare i strovaliti se na tlo. Prijatelji su vrištali od straha. A studena ih je kiša i dalje šibala.

Na kraju svijeta 2016.indd 63 27/10/16 21:18

12. NA SJEVERU

Boblinov se balon zapleo među grane drveta. Sasvim se bio ispuhao i većina je konopaca, kojima je za njega bila vezana košara, popucala. Jedan po jedan član družine dolazio je k sebi.

– Što je to bilo? Je li bilo stvarno? – nakon nekoga vremena upita zrikavac Zrik.

– Bilo je stvarno da stvarnije nije moglo biti – odgovori mu Orko.

– Je li to bilo Čudovište s Oblaka? – ponovi Zrik.

– Bilo je baš onakvo kakvim su ga opisali – reče Orko. – Potpuno smo mokri.

– To su bile dječje suze koje je Čudovište s Oblaka poslalo na nas u obliku studenih kapi kiše zato što smo mu se previše približili – nadoveže se Boblin.

– Uf! Od takve me pomisli prolaze trnci! Nego, gdje smo? Kamo nas je to otpuhao njegov dah? – ubaci se u razgovor Tomica popravljajući raščupanu kosu.

– Nećete vjerovati, ali prema kompasu mi smo na krajnjoj točki sjevera. Samo dva-tri stupnja sjevernije trebala bi biti središnja točka sjevera – odgovori Boblin.

– Ovo je sjever?! – zastrašeno i začuđeno će Tomica.

– Sjeveeeerrrr!!! – u isti će glas Orko i Zrik.

Na kraju svijeta 2016.indd 64 27/10/16 21:18

– Nisam ga zamišljala ovakva – reče Tomica.

– Kakva? Još ništa nismo vidjeli. Zapeli smo na ovim granama. Trebamo sići – nadoveže se Boblin.

– Zastrašujuće je mirno za sjever – opet će Tomica.

– Ne zovi nevolju! Imali smo ih već dovoljno. Moj balon je sasvim uništen. Rupe koje su nastale zbog studenih kapi ne mogu se zakrpati. Dalje ćemo morati pješice.

– A kamo idemo odavde? Što sada? – upita Orko.

– Da, što sada? Znali smo da moramo stići na sjever, ali što dalje? Kako se boriti protiv Ništavila, kako probuditi Sunčicu i vratiti Terasteli stari sjaj? Nitko nam to nije objasnio – reče Zrik tužno.

– Smislit ćemo nešto. Nitko se nije nadao da ćemo stići ovako daleko, a vidi nas.

– Uspjet ćemo pronaći rješenje – odgovori mu Tomica.

– Prije nego što se suočimo sa zastrašujućom sudbinom, imam jedno pitanje. Je li nam Čudovište s Oblaka pomoglo što prije doći na sjever ili nas je samo htjelo uništiti? – upita Orko.

– Ne znam. Ali bilo je zastrašujuće – odgovori zrikavac Zrik.

– Spustimo se s ovoga stabla – nastavi Boblin.

– Da, bježimo što prije. Vijorimo ovdje poput kakve zastave. Pitanje je trenutka kada će nas zlodusi sa sjevera primijetiti – složi se Tomica.

– Što mislite ima li i sjever svoj sjever? Postoji li što sjevernije od sjevera? – upita Orko.

– Ne lupetaj! Takva razmišljanja ostavi za neka druga vremena. Pred nama je zadatak.

Na kraju svijeta 2016.indd 65 27/10/16 21:18

– Nema vremena za gubljenje na nevažne misli i svakakve gluposti. Trebamo ostati prisebni i staloženi – zrikavac će na to.

– Ali, što ako...? Što ako ima nešto strašnije od sjevera, nešto još sjevernije i razornije? – bio je uporan Orko.

– Prestani više! Dosta! – zapovjedi mu Tomica.

Orko zašuti. Jedan za drugim prijatelji su se spustili niz suho stablo. Balon su ostavili za sobom jer mu nije bilo spasa. Nadali su se da ga zlodusi sa sjevera neće brzo primijetiti jer, čim ga spaze, znat će da im se približava nekakva opasnost. Iako se ovu družinu – djevojčicu koja je već davno odrasla, smrdljivca, svjetskoga putnika i zrikavca – teško moglo smatrati opasnošću. Zaista, oni bi prije mogli nasmijati svojom pojavom, nego zastrašiti. No kako je Boblin rekao da ne treba podcijeniti moć svjetskoga putnika tako nije valjalo podcijeniti ni snagu ovih prijatelja. Ako je za pobjedu Dobra nad Zlom važno samo čisto srce, onda je pobjeda već bila na strani ove malene skupine. Oni i nisu imali ništa doli čistoga srca i snažne želje koja je kucala u njemu.

Sjever je bio hladan i mračan. Na njemu je vladalo strašno ledeno Ništavilo. Nigdje ničega, samo snijeg i led. Družina se tresla od hladnoće. Probijali su se kroz hladna bespuća do krajnje točke sjevera. Tamo su zlodusi sa sjevera, Duh Uništenja i Duh Razaranja, postajali jedno, postajali svemoćno Ništavilo. Tamo je počivao razorni dah Ništavila, okrutni vjetar sjeverac. Opasnost je družinu pratila na svakome koraku njihova putovanja, ali kročiti već mrtvom, ohlađenom zemljom sjevera bilo je strašnije od ičeg. Kao da je sva ova silna hladnoća ubijala svaku volju za životom. Zrikavac je drhtao u Tomičinu džepu. Boblin je kašljucao, a

Na kraju svijeta 2016.indd 66 27/10/16 21:18

Orko šmrcao. Tomica je samo hinila da je odlučna i jaka, ali prijatelji su dobro znali da je studen i nju zahvatila. Ona to nije htjela priznati, željela je ostati snažna kako ne bi obeshrabrila prijatelje. No njezine usnice su već odavno pomodrjele, koljena su joj klecala, a zubi cvokotali. Činilo se kao da je hladnoća oduzela i posljednju nadu prijateljima.

– Nikada mi nije bilo ovako hladno – drhtao je Orko.

– Ne misli na to. Misli na divne krajolike juga, na sunce i morske žale – odgovori mu Boblin.

– To mi neće pomoći – opet će Orko.

– Možda, ali još ti je gore ako samo misliš o tome koliko ti je hladno – ponovi mu Boblin.

– Koliko još do samoga središta? – upita Tomica.

– Još samo dva stupnja – odgovori joj Boblin nakon što je pogledao na kompas.

– I što kad stignemo? – jedva čujno zapita zrikavac iz njezina džepa.

– Smislit ćemo kad stignemo – odlučno reče Tomica.

Iako je ovo bila zemlja okrutnoga vjetra sjeverca, studena pustoš je bila sasvim tiha. Kao da je razorni dah Ništavila spavao i skupljao snagu za posljednji udarac kojim će razoriti Terastelu. Prijatelji su znali da ovakva tišina može značiti samo nagovještaj nečega lošega. Naučili su to u susretu s Čudovištem s Oblaka. Još nekoliko stopa i središnja točka sjevera bit će pred njima. Studen nije popuštala.

Na kraju svijeta 2016.indd 67 27/10/16 21:18

13. POSTOJBINA SJEVERNOGA VJETRA

I na kraju se ukazala. Krajnja točka sjevera. Zlokobno mjesto gdje Duh Uništenja i Duh Razaranja postaju jedno, postaju svemoćno Ništavilo. Postojbina je sjevernoga vjetra bila strašna, baš onako strašna kao što to dolikuje razornomu dahu Ništavila. Nije bila ni na nebu ni na zemlji, već među oblacima. Velika klisura postojano je stajala pod oblakom kao da su je podupirali neki nevidljivi stupovi sa zemlje. No, ništa je nije vezivalo za zemlju, nikakve spone, nikakvi temelji ili stupovi nisu je učvrstili među oblake. Klisura je stajala čvrsto kao da je bila riječ o kakvu vrhu ogoljene planine, a ne o stijeni koja je bez potpornja stajala pod oblakom. Vrh je klisure bio obavijen tamnom maglom iz koje su sijevale munje i grmjeli gromovi.

– Znači, to je to – prošapta Orko nakon nekoga vremena.

– Čini se – nastavi Tomica.

– Što sada? Kako ćemo se popeti gore? – upita zrikavac Zrik koji je i dalje drhtao u Tomičinu džepu.

– Da je moj balon čitav, to nam ne bi zadavalo nimalo muke, a ovako čini se nemoguće – odgovori Boblin.

– Kako se popeti nekamo kamo se nemoguće popeti? – upita Orko.

Na kraju svijeta 2016.indd 69 27/10/16 21:18

– Stijena se čini neosvojiva. Ne možemo se uspeti tamo. Kako? Nemamo se po čemu penjati. Ne leti nitko od nas, osim Orka, ali do sada smo bili družina, to i ostajemo. Ne razdvajamo se. Iako bi bilo dobro kada bismo mogli letjeti – zaključi Tomica.

– To je previsoko čak i za mene. Ne mogu doletjeti do gore, koliko god to snažno želio – nadoveže se Orko.

– Nego, koje su ono tvoje skrivene, čudesne moći? Nije li pravi čas da ih sada upotrijebiš? – upita Tomica.

– Ne! – odrješito će zrikavac Zrik.

– To ne dolazi u obzir. Nikada ne spominjemo njegove moći jer su opasne za nas koliko i za protivnika. Jesi li poludjela? Svi ćemo umrijeti prije nego li nas Ništavilo i dohvati!

– Nisam znala da si tako moćan – začuđeno reče Tomica.

– I bolje! Nikada više ne spominji njegove moći! Njih može upotrijebiti samo ako mi nismo u blizini – ponovi Zrik.

– Zapamtit ću to. Ali što nam je onda činiti? Ima li tko kakav prijedlog? – upita Tomica.

– Ja kažem da ću ja pokušati odletjeti gore, iskoristiti svoje moći i pokušati uništiti Ništavilo! Čini se da jedino ja imam šanse. Svi ostali ste preslabi da biste mu se suprotstavili – reče Orko.

– Ne! A ja kažem da smo družina bili, družina i ostajemo. Sve smo ovo postigli zajedno, tako djelujemo i dalje. Nitko se neće sam izlagati opasnosti. Kada se zajedno suprotstavimo Ništavilu, barem postoji mogućnost da ti prijatelj čuva leđa. Uostalom, kad si ti postao takav junak? Čitavim putem se samo treseš od straha – reče Tomica.

Na kraju svijeta 2016.indd 70 27/10/16 21:18

– Vi ste moji prijatelji, a za prijateljstvo sam se spreman žrtvovati do kraja, pa i preko kraja. Terastelu treba spasiti. Nemamo vremena za pregovore. Kako situacija nalaže, tako se treba i ponašati. Ja jedini imam mogućnost uništititi Ništavilo. Zato kažem da moram pokušati – uvjeravao ih je Orko.

– Što vi kažete? – tužnim glasom upita Tomica Zrikavca i Boblina shvaćajući da Orko ima pravo.

– On jedini ima moć kojom može uništiti Ništavilo – reče Zrik – ali ne volim što prijatelja moram poslati samoga. Bojim se da je Ništavilo prejako i da se Orko neće vratiti.

– Teška je to odluka. Ali ako može spasiti Terastelu, treba pokušati – doda Boblin.

– Zar si se stvarno spreman žrtvovati za nas, za Terastelu? – obrati se Orku Tomica.

– Bez vas i bez Terastele nema ni mene. Spašavam vas, kako bih spasio sebe – prošapta Orko.

– Ti si jedno od najhrabrijih bića koje sam upoznala. Čuvarica šume Nu Mao je pogriješila. Niste trebali poslati u ljudski svijet po čovjeka da biste spasili Terastelu, kad imate ovdje biće čistoga srca koje je to spremno učiniti. Ovoga puta nisam ja ta koja će spasiti svijet, već je to moj prijatelj. Divno je znati da je ova uništena zemlja čitavo vrijeme u sebi skrivala snagu kojom će se osloboditi Ništavila. Orko, ti si ta snaga. Ti si ta osoba čistoga srca – reče Tomica. Zagrli ga i nastavi:

– A ja sam te podcijenila. Čitavo sam vrijeme mislila da si mali iritantni plašljivac.

– Hoćeš li mi moći oprostiti?

– Nemam ti što oprostiti. Da nije bilo tebe, ja nikada ne bih spoznao svoju hrabrost. Ti si mi pokazala što znači

Na kraju svijeta 2016.indd 71 27/10/16 21:18

biti spreman žrtvovati se za prijateljstvo. Čuvarica šume Nu Mao nije pogriješila. Da nije bilo tebe i tvoga čistog srca, ja nikada ne bih otkrio svoju snagu. A sada nemamo više vremena, moram poći, zadnji je čas. Ako se ne vratim, sjeti me se koji put u svojemu svijetu – reče Orko i odleti.

Tomica pruži ruku za njim ne bi li ga zadržala još koji trenutak, ali on brzo nesta u visini. Sjetno sjedne na hladni snijeg.

– Koliko sam puta već pitala što sada? Stvarno, što sada? Trebamo li samo sjediti i čekati? – upita Tomica.

– Katkad su stvari izvan naših mogućnosti. Ništa ne možemo učiniti. Katkad je najmudrije sjediti, čekati i pustiti stvari da idu svojim tijekom. Malo je onoga na što možemo utjecati. Zato trebamo biti mudri, pritajiti se i čekati da Orko uspije. Učinili smo sve ono što smo mogli učiniti – mudro će Boblin.

– Ako uspije, a znam da hoće, to još uvijek nije kraj. Sunčica treba sanjati lijepe snove, tako će Terastela vratiti svoj stari sjaj. Trebamo smisliti kako je slatko uspavati. U protivnome, od Terastele će ostati samo maleni dio koji Ništavilo nije uspjelo uništiti. A i ne znamo je li onaj posljednji zaštićeni dio šume Nu Mao uspio odoljeti naletima razornoga vjetra sa sjevera. Možda su naši prijatelji već davno nestali - tužno će Tomica.

– Ne počinji! Ne pomažeš ni sebi, ni nama kada tako razmišljaš. Posljednje što sada trebamo su loše misli. Misli dobre misli! Misli kako ćemo uspavati Sunčicu! Misli kako će Terastela ponovno zasjati svojim punim sjajem! Misli o najljepšem cvijeću purpurnih livada, misli o postolarskoj radionici majstora Hrka, misli dobre stvari i onda će se one početi i događati! – odlučno reče Zrik.

– Imaš pravo, ali to je nekada tako teško. Pogotovo

Na kraju svijeta 2016.indd 72 27/10/16 21:18

nakon svih strahota koje smo vidjeli, sve one pustoši i sivila, beskonačnog Ništavila – sa sjetom će Tomica.

– Znam. Zato vjeruj u Orka, vjeruj u Terastelu, vjeruj u sebe! – ponovi joj Zrik.

Na kraju svijeta 2016.indd 73 27/10/16 21:18

14. NIŠTAVILO NE ODUSTAJE

Družina je ostala pritajena na zemlji i čekala Orka nadajući se najboljemu. Znali su da je Ništavilo premoćno za malenoga smrdljivca poput Orka, ali su i dalje vjerovali da čisto srce može pobijediti sve. Tko zna što se sada s njim događa? Tko zna je li se suprotstavio zlodusima sa sjevera? Je li upotrijebio svoje čarobne moći o kojima se nije smjelo govoriti? Bila su to samo neka od pitanja koja su se prijateljima vrtjela po glavi. Kako je hladnoća postajala sve teža, prijatelji su se zavukuli pod snježni ogrtač. Tako su se zaštitili od studeni, a i dobro sakrili od zloduha sa sjevera koji ih nisu mogli primijetiti u tolikom silnom snijegu. Nitko više nije ništa govorio. Stisnuli su se jedni uz druge i radili jedino ono što se moglo raditi – čekali su. Sve ostalo je bilo izvan njihove moći. Jedino se Orko mogao suprotstaviti razornomu Ništavilu. On je bio ona izabrana osoba, ona osoba čistoga srca koja će spasiti Terastelu. Stoga je družina čekala da Orko ostvari svoju sudbinu.

Odlučno i hrabro Orko je letio prema postojbini sjevernoga vjetra. Kao da je bio netko sasvim drugi, a ne više onaj smrdljivi plašljivac. Znao je da sudbina Terastele leži u njegovim rukama, ili bolje reći na njegovim čarobnim moćima i zato se nije htio bojati. Prvi put je bio poseban, značajan, i zato je želio dokazati koliko veliko srce ima. Želio je vratiti stari sjaj Terasteli, uspavati Sunčicu da sanja lijepe snove, spasiti prijatelje i napokon biti zadovoljan sa samim

Na kraju svijeta 2016.indd 74 27/10/16 21:18

sobom. Ovo je bila njegova prilika da dokaže koliko ljubavi za prijatelje ima u njemu. Do sada ga nitko nije shvaćao ozbiljno. Svi su ga smatrali smrdljivcem, plašljivcem i beskorisnim šaljivcem. Ali on je bio daleko više od toga. Bio je osoba koja se odlučila žrtvovati za druge. To je najplemenitiji čin koji neko biće može učiniti. A Orko je to mogao i znao. Znao je da bez Terastele nema ni njegovih prijatelja, a bez prijatelja nema ni njega. Jer ono biće koje je samo kao da i ne postoji. Želja i veliko srce vodili su ga u okršaj, u konačni susret s uništavateljem njegove zemlje. Zrikavca Zrika, Boblina i Tomicu zavolio je kao nikoga do sada i zato je bio spreman žrtvovati se tako nesebično i odvažno.

Letio je prema klisuri gdje je obitavalo razorno Ništavilo. Svim snagama se napinjao da uspije. Nikada nije ovako visoko letio. Ali čisto ga je srce vodilo i znao je da mora uspjeti. Neuspjeh nije dolazio u obzir.

Uskoro je doletio do vrha klisure. Protrne čitavim tijelom. Ni sam nije znao što mu je činiti, a znao je da nešto mora. A što? Otkriti se i otvoreno zaprijetiti Ništavilu bilo je ravno samoubojstvu jer vjetar bi ga sjeverac poput grančice samo otpuhao. Njegova bi žrtva bila uzaludna. Stoga se odluči neko vrijeme pritajiti i proučiti čitavu situaciju. Stijena na kojoj je obitavalo Ništavilo bila je hladna i strma. Na njoj nije bilo ničega osim hladne i zlokobne magle. Čak je i vjetar u svojoj postojbini mirovao. Nigdje ničega. Možda je baš to i dolikovalo Ništavilu – pomisli u sebi. A ima li opet ičega strašnijega od Ništavila? – Orko se upita. Baš kad se htio uspeti na vrh strme klisure, kamenje se odlomi od stijene i strovali u bezdan. Orko se uspije izvući, no zvuk odlomljenoga kamenja uznemiri duhove. U tome je trenutku Orko znao da je otkriven. Duh Uništenja i Duh Razaranja pokažu se u svoj svojoj snazi. Ta avetinjska stvo-

Na kraju svijeta 2016.indd 75 27/10/16 21:18

renja bila su zastrašujuća poput najgore noćne more. Iako nisu imali ni tijela ni oblika, sjena njihova postojanja satkana od tmine i mraka bila je dovoljno strašna sama po sebi. Sjeverni vjetar se obruši na malenoga smrdljivca i uskoro ga otpuhne sa stijene. Ali čisto Orkovo srce dade mu snage da izdrži jak napad. Hujao je, brujao, ječao i zavijao okrutni dah Ništavila, a zlodusi sa sjevera svojim tijelima od sjene obaviše Orka i sasvim ga stisnuše. On tada odluči krenuti u napad. Pokazati svoje moći. Strašan smrad obavije klisuru. Bio je toliko strašan da su se i zlodusi načas povukli, a vjetar zašutio. Ispuštao je Orko i ispuštao taj neizdrživi smrad i trudio se svim snagama da ga ispusti još i još. Bilo je to nešto najstrašnije što je nos mogao pomirisati. Bilo je strašnije od stotine tvorova, sumpornih močvara ili čovječjih smetlišta. Nitko ne bi mogao pomisliti da postoji takav smrad. Ali ipak je postojao i to u obliku moći malenoga Orka kojima je uspijevao odbijati napade okrutnoga Ništavila. No Ništavilo nije htjelo samo tako odustati. Malo smrada nije ga moglo poraziti, zato još snažnije nasrne na Orka. Vjetar je šibao njegovo maleno tijelo, bacao ga uokolo. Sjene duhova ga sasvim stegnuše i Orko osta bez zraka. Posljednjim je trunkama snage pokušavao disati, ali što bi jače udahnuo, zlodusi su ga više stiskali. Borio se za dah, borio i borio, ali zlodusi su bili prejaki za njega i savladali su ga. Njegovo iscrpljeno tijelo padne na tlo. Oči nije otvarao. Okrutni vjetar sjeverac samo otpuhne njegovo tijelo sa stijene kao da je rješava suvišnoga otpada. Ponovno nasta tišina. Vjetar utihnu, a duhovi se povukoše. Kao da se ništa nije dogodilo. Moći malenoga Orka ipak nisu bile dovoljno snažne da unište Ništavilo. Tišina. Hladnoća. Mrak. I beskonačno ništa.

– Što sada? – netko zapita.

Na kraju svijeta 2016.indd 76 27/10/16 21:18

– Ne znam… – prošapta Boblin.

– Orko… – plačljivo će Zrik.

– Tišina je. Kao da Ništavilo čeka što ćemo učiniti sljedeće. Promatra nas i vreba – reče Boblin.

– Kada bih barem imala neke moći – jedva razgovijetno prošapta Tomica.

– Nemam posebne moći, ali imam jednu suludu ideju. U jednom od džepova imam malo tisinoga soka. Uvijek ga nosim sa sobom. Nikad ne znaš što će te snaći na putovanju, stoga i otrov dobro dođe. Trebali bismo skupiti one izdržljivije grane, ne presuhe, već dovoljno snažne da od njih načinimo luk i strijele.

– Ne razumijem te – reče Tomica.

– Ni ja – pridruži se Zrik.

– Drevna legenda kaže da je tisin otrov smrtonosan jer se u njemu nalazi moćna čarolija prokletih duša, stoga će i strijele ispaljene iz ovih lukova biti smrtonosne – objasni Boblin.

– Što čekamo onda? Imamo li druge mogućnosti? – zapita Zrik.

Prijatelji skupiše nešto osušenih grana koje su uspjeli naći na zamrznutoj zemlji. Boblin i Tomica načiniše sebi svaki po luk, dok im je zrikavac pomogao načiniti strijele koje su umočili u tisin otrov.

– Nemamo vremena za čekanje. Prijatelji u napad!!! – poviče Tomica.

Nasta neviđena bitka, boj kakav svijet još nije vidio. Prijatelji su neustrašivo nasrtali na zloduhe sa sjevera. I Tomica je u sebi otkrila skrivene moći ratovanja. Tako je spretno rukovala lukom i strijelom kao da je riječ o omiljenoj

Na kraju svijeta 2016.indd 77 27/10/16 21:18

lopti za košarku, a ne o ratničkome oružju. Ponos se vidio na njihovim licima, a neustrašivost se ocrtavala u svakome pokretu. Hrabro su se borili protiv sjevernoga vjetra i njegova stvaratelja Ništavila. Krikovi ranjenoga vjetra ječali su okolicom. Boblin je odapinjao strijele na sjene Duha Uništenja i Duha Razaranja, no malo im je štete mogao nanijeti jer smrtonosne su tisine strijele samo prolazile kroz njih ne ostavljajući na njima nikakav trag. Borba je bila izjednačena. Zle sile Ništavila nisu odustajale, ali nisu ni prijatelji. Koliko god je snažno ova ponosna družba napadala sjeverni vjetar, nisu ga mogli savladati, mogli su ga samo na trenutak zaustaviti. No kada se činilo da će se borba ipak smiriti i da će se uspostaviti klimavo primirje, Zrik se popne na vrh klisure na kojoj se bio boj. Izgovarao je magične riječi poznate samo stvorovima prirode. Oblaci se razmaknuše, klisura podrhta, a s neba granu zraka Sunca. Sunce se ukaže na nebu i svojim se moćima obruši na Ništavilo. Bljesnu neviđena svjetlost koja potpuno zaslijepi Tomicu i Boblina. Svete moći kojima će Sunce uništiti Ništavilo nije bilo moguće vidjeti. Takva čast pripadala je samo rijetkima. Stoga se prijatelji povukoše s klisure.

Nije im preostalo ništa drugo nego čekati da Sunce potpuno uništi Ništavilo. Sa zaleđenoga tla promatrali su klisuru na kojoj se bio boj svemoćnih sila. Klisuru obavi još gušća magla. Strašni krikovi dopirali su odozgo. Munje su sijevale, a Sunce je lomilo oblake. Stijena se tresla i podrhtavala. Čak je podrhtavalo i tlo na kojemu su stajali. Najednom vjetar još jače zahuči, klisura se protrese najsnažnije do sada i rasprsnu se. Sunce sasvim rastjera oblake. Čak se i snijeg na tlu počeo rastapati. Tomica i prijatelji radosno uskliknu. Znali su da je Sunce značilo pobjedu Dobra nad Zlom. Napokon je Ništavilo bilo pobijeđeno!

Na kraju svijeta 2016.indd 78 27/10/16 21:18

Nakon nekoliko trenutaka sreće i slavlja Tomica upita tiho:

– Je li stvarno gotovo?

– Sunce je otjeralo Ništavilo – reče još tiše Boblin, kao da se bojao da nepromišljeno kakvim zvukom ne povrati Ništavilo.

– Kako si uspio? – upita Tomica Zrika.

– Napravio sam samo ono što najbolje znam. Zapjevao sam svoju ljetnu pjesmu kojom svake godine mi zrikavci i cvrčci pozdravljamo Sunce. I ono me je čulo i donijelo toplinu, svjetlo i sjaj.

– Što je s našim prijateljem Orkom? – ponovno će Tomica.

– Je li stvarno umro?

– Svi umiru, ali rijetko tko stvarno živi. On je otišao kao što odlaze heroji. Naš je zato zadatak da ga nikada ne zaboravimo, već slavimo kao onoga koji se borio za slobodu – odgovori Boblin.

– Dobro govoriš, no čovjeku je uvijek teško kad se mora suočiti sa smrću svojih najdražih.

– Smrt nije ništa drugo nego novi početak. To je kraj jednoga postojanja i početak drugoga. Njegovo tijelo možda više neće biti među vama, ali njegov *nav* sigurno hoće – odgovori joj Boblin.

– Nav je za Boblinov narod bio poput duše, duha ili životne energije.

– Znaš, Tomice, prema vjerovanju moga naroda, Sunce je stvorio Svarog. Njegov suparnik Crnobog, da bi mu napakostio, stvorio je zeleno sunce, ponesen jalovom nadom da će i njegovo sunce štovati narodi i da će na taj na-

Na kraju svijeta 2016.indd 79 27/10/16 21:18

čin porasti njegov utjecaj na zemlji. Kada bi ljudska sjena, nastala na svjetlu zelenoga sunca, pala na tlo, stvorila bi u utrobi zemlje žive sjene, avetinjska bića velikih čarobnih moći. Ta stvorenja sazdana od žive sjene znala su ući u san čovjeka i mučiti ga, katkad ga otjerati i u ludilo. Možda je jedno od tih bića ušlo i u Sunčičin san.

– Možda imaš pravo, putniče. Naša bitka ovdje ne završava. Ništavilo jest uništeno, ali Sunčicu treba probuditi i uspavati ju kako bi sanjala lijepe snove te potom vratiti Terasteli stari sjaj.

– Znam, Tomice, no to je zadatak koji ćeš sama morati izvršiti. Tako su odlučile vile Suđenice pri tvome rođenju. Tvoju sudbinu nitko ne može promijeniti, pa ni one same. Jedna od njih je rekla što si bila, druga što jesi, a treća što ćeš biti. I ništa od toga se ne može promijeniti – reče Boblin.

– Znam. No kako dalje, prijatelji? – upita Tomica.

– To smo pitanje postavili previše puta na ovome putovanju – odgovori Boblin.

– Vratite se u Terastelu, ja ću dalje sama.

– Ne! To ne dolazi u obzir! Na ovo smo putovanje krenuli zajedno i završit ćemo ga zajedno. Razdvajanje ne dolazi u obzir. Sve što smo postigli, postigli smo zajedno. Pogledaj što se dogodilo s Orkom kad se odvojio od nas! – odlučno se suprostavi Zrik.

– Znam, ali to je bila njegova sudbina, ništa se nije moglo učiniti. Živio je kao strašljivac, ali poginuo je kao heroj. Njegovu žrtvu uvijek moramo cijeniti. Hvala vam što želite i dalje ostati sa mnom.

– Zajedno do kraja! – povikaše prijatelji u isti glas.

Na kraju svijeta 2016.indd 80 27/10/16 21:18

15. SLATKI SNOVI SUNČICE

– Kako da probudimo Sunčicu? – upita nakon nekoga vremena Boblin.

– A kako da stvorimo procjep između naših svjetova? Ne možemo je odavde probuditi – na to će Tomica.

– Nedaleko odavde prema zapadu nalazi se jezero po imenu Svevidilo. U njegovoj se vodi mogu vidjeti sva mjesta, svi ljudi, sve želje i sve ono što zanima onoga koji gleda i koji traži. Tamo ćemo naći Sunčicu – odgovori Zrik.

– Nemamo vremena za gubljenje. Terastela je na izmaku snaga. Idemo! – viknu Boblin i prijatelji krenuše prema zapadu. Ubrzo stigoše na zapad. Jezero Svevidilo je bilo baš ondje gdje je Zrik rekao da će biti. Prijatelji pristupiše njegovoj vodi. Tomica se zagleda u njegove dubine i zamisli ono što želi vidjeti. Voda se zamuti i uskipi. Ubrzo se sasvim smiri i razbistri, a umjesto odraza ove malene družine ukaže se Sunčica kako spava na krevetu. Tomica još jednom zamisli što želi vidjeti i reče u sebi:

– Sunčice, probudi se! Probudi se! Sve je to samo san. Vrijeme je da otvoriš oči.

To se i dogodi. Sunčica najprije otvori jedno oko, zatim i drugo. Malo zijevnu i sasvim se probudi te sjedne na krevet.

– Što da radimo sada? – upita Boblin.

Na kraju svijeta 2016.indd 81 27/10/16 21:18

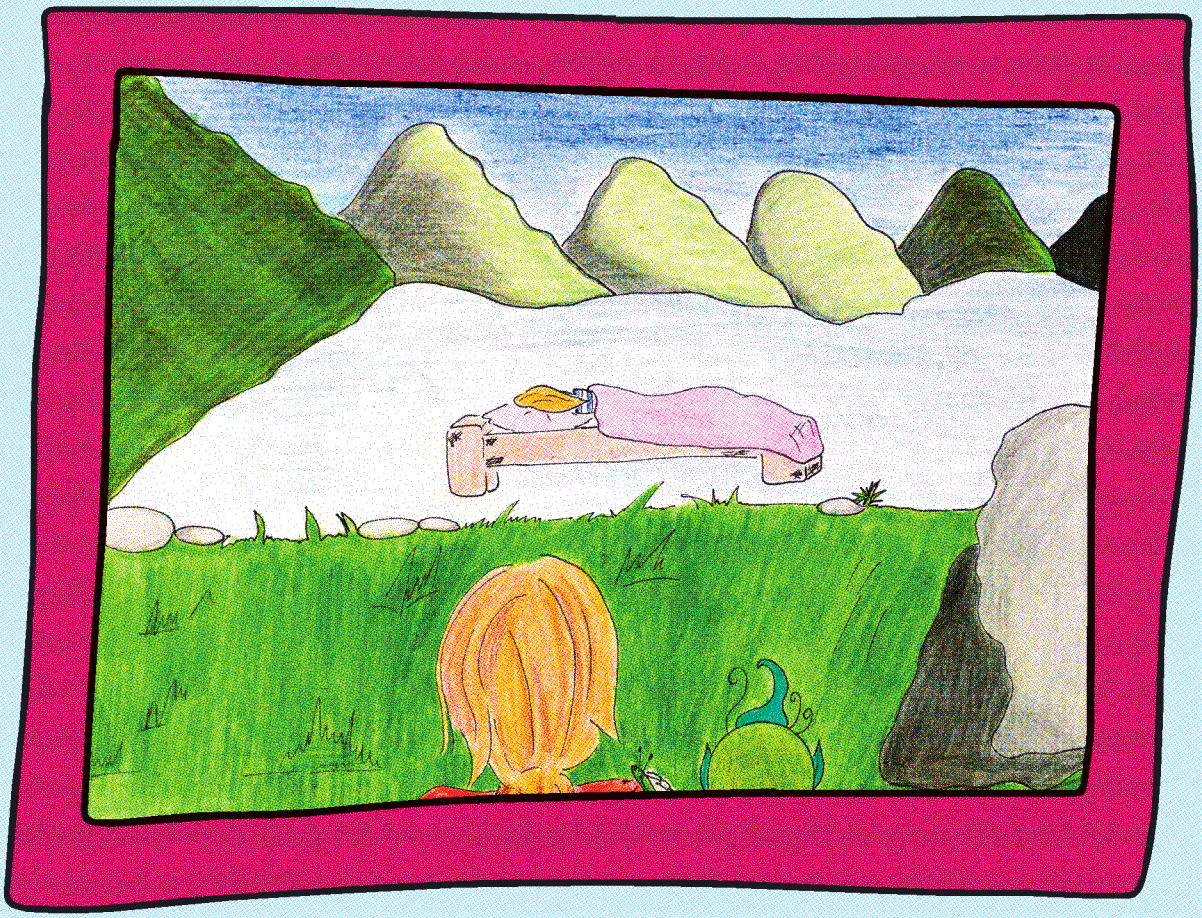

– Znam. Treba napraviti baš ono što sam ja radila kada sam bila mala. Nakon što bih ružno sanjala, uvukla bih se roditeljima u krevet. Oni bi me zagrlili, a mama bi mi ispričala najljepšu priču za laku noć. I ja bih tada tako slatko zaspala.

Tomica odluči tako i učiniti. Tomica zamisli što želi vidjeti i reče u sebi:

– Sunčice, ne boj se! Sve si to samo sanjala. Otiđi k mami i tati u krevet. Sklupčaj se u sredini i zamoli mamu da ti ispriča priču za laku noć.

Sunčica tako i učini. Mama je nakon priče još jednom pomiluje po čelu i poljubi. Ubrzo usne najljepši san. Sanjala je sunce i cvjetne livade, zelene rijeke i raskošna stabla na njezinim obalama. Mnoštvo šarenih leptira letjelo je uokolo, a cvrkut ptica čuo se svuda. Prijatelji primijetiše da se i njihov krajolik počeo mijenjati. Snijeg se gotovo sasvim otopio. Nicalo je cvijeće sa svih strana, a lišće je pupalo na granama.

– Terastela! – usklikne zrikavac Zrik.

– Vrijeme je da se vratimo – reče Tomica.

Na kraju svijeta 2016.indd 83 27/10/16 21:18

16. SLAVLJE

Prijatelji se približiše čarobnoj zemlji. Nisu mogli skriti radost. Ugledaše i vilu princezu Flaviju kako svojim glasom budi stanovnike. Kraj rijeke stajao je i malčić Žirko koji je svojom čarobnom frulom vraćao proljeće na zemlju. I baš kao da je i bilo proljeće. Cvijeće se razlijevalo po livadama, rijeke su žuborile, ptice cvrkutale, a pčele pravile med. Na ulazu u vječno zelenu šumu Nu Mao dočeka ih razdragana svita.

– Hrk! – poviče Tomica i poletje gorostasu u zagrljaj.

Divovske suze padale su niz lice staroga hrkalice, spavalice.

– Mislila sam da te nikada više neću vidjeti. Pogledaj! Još uvijek su kao da su sada izašle iz postolarske radionice majstora Hrka – reče Tomica i pokaže na čarobne cipelice koje joj je poklonio gorostas kada je kretala na svoje putovanje.

– I ti si meni nedostajala, moja prijateljice. Najvažnije je da si ti dobro i da je Terastela spašena. Uspjela si još jednom, moja mala prijateljice – odgovori joj Hrk.

– Imala sam pomoć prijatelja. Bez prijatelja, čovjek ništa ne može – reče Tomica i snažno zagrli Hrka.

– Tomice – obrati joj se čuvarica šume Aneri i nastavi – kako da zahvalimo tebi i tvojim prijateljima?

Na kraju svijeta 2016.indd 84 27/10/16 21:18

– Želim da pamtite Orka kao najvećega junaka, jer on je to i bio. Nesebično se žrtvovao kako bi spasio Terastelu, bez njega bi sve bilo izgubljeno. Nažalost, nije se vratio, zato vas molim da njegovu žrtvu nikada ne zaboravite.

– Budi bez brige. Tako će i biti. Zaslužio je to svojim djelima – odgovori joj Aneri.

– Sve je kao nekada, kao da se ništa nije dogodilo – reče Tomica.

– Da, Terastela je opet kao što je nekada bila – složi se Aneri.

– Imala si pravo, Tomice, Terastela je predivna. Šteta što je ranije nisam posjetio – prozbori Boblin.

– Nikada nije kasno za prave stvari – na to će Tomica.

– Dođite, prijatelji, vrijeme je da proslavimo – pozove ih Aneri.

Velika gozba bila je pripremljena za prijatelje, za neustrašivu trojku – zrikavca Zrika, svjetskoga putnika Boblina i Tomicu, djevojčicu koja je već davno odrasla. Plesalo se i pjevalo na sve strane, slavilo i veselilo. Terastela je još jednom bila spašena od zla koje joj je prijetilo.

Došlo je vrijeme rastanka. Tomica se trebala vratiti u ljudski svijet. S tugom se rastajala od prijatelja, najteže joj je bilo rastati se od Hrka. Iako nije bio s njom na ovome putovanju, bio je njezin najveći prijatelj i osoba koju je najviše cijenila. Voljela je sve svoje prijatelje u Terasteli, ali nikoga kao Hrka.

– Obećajem da ću ih nositi i u ljudskome svijetu – reče mu na rastanku pokazujući na cipelice koje joj je napravio.

– Obećajem da ću doći posjetiti i tvoj svijet – reče joj Boblin.

Na kraju svijeta 2016.indd 85 27/10/16 21:18

– Oh, od svega ovoga potpuno sam zaboravila na turnir u Cancunu. Tko zna traži li me policija? Znaju li moje mama i baka da sam nestala? Brinu li se? Trenerica će me ubiti! Kako da im ovo objasnim? Najbolje da smislim nešto… Oteo me južnoamerički narkokartel, ničega se ne sjećam. Neće proći – promrmlja za sebe Tomica.

– Ne brini se, Tomice! Vrijeme nije protjecalo u tvojemu kao i u našemu svijetu. Naime, kada izađeš iz Terastele, shvatit ćeš da si bila odsutna samo nekoliko trenutaka iako je ovdje prošlo gotovo mjesec dana – odgovori joj Aneri.

– Aneri, mogu li nešto tražiti za sebe? – upita Tomica.

– Naravno.

– Prije nego što se vratim u svoj svijet, želim vidjeti svoju baku. Uskoro će Božić i kod nje je uvijek tako veselo. Cijela se obitelj okupi, pripremaju se kolači, pjevaju pjesme. Stvarno mi nedostaje moja obitelj. Možeš li mi to učiniti?

– To je najmanje što mogu učiniti za tebe – odgovori joj Aneri.

– Hvala ti od srca.

Potom se Tomica oprosti od prijatelja i svih ostalih razdraganih stanovnika Terastele.

– Čuvaj se, Zrik! I potrudi se da Orka nikad ne zaborave!

– Naravno, Tomice.

– Sada, kada se sjetim, pa nikada mi niste rekli koje su zapravo bile njegove čarobne moći – reče Tomica.

– Sjećaš se onoga nesnosnog smrada kad smo se uspeli na klisuru?

– Da – zbunjeno će Tomica.

Na kraju svijeta 2016.indd 86 27/10/16 21:18

– E, to je bio samo maleni dio onoga što je Orko mogao – reče zrikavac Zrik i svi se nasmijaše.

Na kraju svijeta 2016.indd 87 27/10/16 21:18

17. BOŽIĆ KOD BAKE

Pripreme za Božić tekle su užurbano. Vatra je pucketala u peći, a kućom se širio slatki miris kolača. Baka je za stolom mijesila tijesto, ujak se taman vratio iz šume s borom. Matija i Ivan su skidali božićne ukrase s tavana, dok je mačak Ludi drijemao u kutu. U daljini se čuo crkveni zbor koji se uvježbavao za polnoćku. Snijeg, koji je obavio okolicu, donio je sa sobom osjećaj mira i spokoja. Iz dimnjaka se u čitavome selu pušio dim, a iz Karlove kuće dopirao je miris sarme i pečene purice. Njegova žena Jerka pravila je najbolje sarme u čitavoj okolici.

Led je okovao Slap suza kraj njihove kuće. Tisuće zaleđenih kapljica sjalo je na mjesečini. Sve je bilo čarobno i divno. Božić je oduvijek bio Tomičin najdraži blagdan. Svi su uvijek bili razdragani i veseli. Najviše je voljela polnoćke s obitelji u crkvi svete Kate i božićni ručak kod bake Veronike. A i za Badnjak je bilo veselo. Obitelj bi se okupila, pjevale bi se božićne pjesme, jeo bakalar i pio liker od ružica koji je pravio djed. Uistinu je bilo divno biti uz najmilije. To joj je oduvijek stvaralo toplinu oko srca. Upravo je zato i poželjela da joj Aneri ispuni ovu želju. Željela je vidjeti svoju obitelj kako se priprema za još jedan Božić. Upravo to joj je najviše nedostajalo u New Yorku – obitelj i zajedništvo. A ono se najviše osjećalo za Božić, jer to i jest njegov smisao: blagdan obitelji i ljubavi. Gledala je tako članove svoje obitelji kako žure s pripremama.

Na kraju svijeta 2016.indd 89 27/10/16 21:18

Baka je pekla još jedne kolače. Matija i Ivan su kitili bor, a ujak je stavljao svjećice na stablo duda koje je raslo u dvorištu. Teta Ivanka dovršavala je francusku salatu, dok je tetak Ante pazio na bakalar koji se krčkao u loncu na vatri. Zamaman miris ribe probudio je mačka Ludoga koji se odlučio uključiti u božićne pripreme.

– Ovo je čestitka moje Tomice. Jutros je stigla iz New Yorka. Sve vas voli i pozdravlja – rekla je mama koja je uređivala blagdanski stol.

– Da je barem sad s nama, svi bismo bili na okupu – sa sjetom će baka.

– Ali ja jesam s vama. Moje srce je uvijek s vama i uvijek će biti koliko god daleko bila – mislila je Tomica dok ih je tako promatrala.

– Iduće godine idemo svi u New York – reče ujak i svi se nasmijaše, a s radija je dopirala pjesma *Tiha noć*. Svi su zapjevali:

Tiha noć, sveta noć!
Pjesmica anđeoska,
miljem otajnim napunja zrak,
bajna svjetlost rasvjetljuje mrak,
kraj pretvara u raj,
kraj pretvara u raj!

Čuda se uistinu događaju na Božić, jer to je blagdan ljubavi, a ljubav je najveće čudo!

Bilo je divno vidjeti obitelj na okupu. I Tomici srce zaigra.

Na kraju svijeta 2016.indd 90 27/10/16 21:18

SADRŽAJ

Kako postati i ostati dijete 5

Nakon mnogo godina 7

1. Između ispita 9

2. Nemirni snovi 15

3. Odluka 19

4. Terastela ili…? 25

5. Duboko u šumi 30

6. Susret sa starim prijateljem 37

7. Orko 42

8. Osvajački pohod sjevernoga vjetra 49

9. Neobičan putnik 53

10. Opasnost u zraku 58

Na kraju svijeta 2016.indd 91 27/10/16 21:18

11. Čudovište s Oblaka 63

12. Na sjeveru 64

13. Postojbina sjevernog vjetra 69

14. Ništavilo ne odustaje 74

15. Slatki snovi Sunčice 81

16. Slavlje 84

17. Božić kod bake 89

Na kraju svijeta 2016.indd 92 27/10/16 21:18